

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 1
jan -
feb
2015
19. årg.

Demonstration imod Pegida i Berlin den 5. januar 2015. Foto: GillyBerlin

TEMA: KRIG, HETZ OG TERROR

**For nye fremgange i arbejderklassens og folkets kamp
Den inter-imperialistiske konkurrencekamp**

TERROR, NEJ! TERRORKRIG, NEJ! MILITARISERING OG POLITISTAT, NEJ!
FÆLLES KAMP MOD FREMMEDHAD, JA!

Ingen enhed med reaktionen og imperialismen! Solidaritet mellem folkene!

Vi befinder os i disse dage i en form for undtagelsestilstand skabt af attentatet mod Charlie Hebdo. Med opbydelsen af et utroligt hykleri manes til nationalt sammenhold og retfærdiggørelse af fortsat 'krig mod terror'.

En række tiltag i retning af mere kontrol og overvågning af befolkningen er kommet på bordet i hurtigt tempo, og 10.-11. januar mødtes justitsministre fra udvalgte EU-lande og USA i den franske hovedstad for at diskutere den fortsatte terrorkrig.

Herhjemme har diverse konkrete forslag til skærpet kontrol i retning af mere politistat ligget klar i skufferne og kan nu hives frem. Forslag, der optrapper overvågningen af befolkningen i bred forstand og oppisker en mistænkeliggørelse af 'fremmede'. Nogle af dem var allerede var lanceret før attentatet på Charlie Hebdo, men man satses nu tydeligvis på at udnytte situationen maksimalt til at skabe opbakning til de nye stramninger og flere beføjelser til overvågning og kontrol.

Den såkaldte sessionslogging blev afskaffet sidste år, men vender nu tilbage, endda i en skærpet udgave, der vil betyde, at der nu ikke alene skal logges oplysninger om mobiltelefonens lokation, når der føres samtaler, men også når telefonen blot er i kontakt med internettet.

Når statsmagten indfører en så omfattende kontrol med befolkningen, har det virkeligheden intet at gøre med tryk og kriminalitetsbekæmpelse. Det er et skred hen mod diktaturet, der forestiller sig at kunne opdrage folk til at blive lydige og underdanige, når de ved, at Storebror kigger med gennem telefonens allestedsnærværende øje.

Justitsminister Mette Frederiksen åbner også for, at efterretningsvæsenet kan gives nye og udvidede beføjelser. Hun nævner mere overvågning af internettet og administrativ fragtagelse af danske statsborgeres pas, og hun stiller i det hele taget spørgsmålstegn ved, om PET's redskaber er effektive nok. Forslaget om at tage passet fra danske statsborgere, der er under mistanke for at rejse ud af landet for at tilslutte sig terrororganisationer, er af ældre dato og fremlagdes 16. januar i Folketinget. Ifølge forslaget bliver det politiet, der skal vurdere, hvornår og hvem der skal have frataget deres pas. Dette kan f.eks. ske efter ytringer på de sociale medier!

Søndag efter attentatet gik en kæmpemæssig demonstration gennem Paris gader i solidaritet med de dræbte på Charlie Hebdo og for ytringsfrihed.

Præsident Hollande manede til 'national enhed' og den helt store og klasseløse forbrødring mod 'terror', mens han bogstaveligt gik hånd i hånd med en broget skare af repræsentanter for den vestlige imperialismen med Israels premierminister Netanyahu i forreste række. Hykleriet kunne næppe være udstillet mere klart.

Stort set hele flokken stod med blod på hænderne fra deres involvering i den lange række af terrorkrige, der føres med invasioner og bomber, enten af dem selv eller pr. stedfortræder med sponsorerede militsgrupper, i deres kamp for at kontrollere den tredje verden og dens ressourcer.

Elitens forsøg på at sælge sig som "frihedens og demokratiets forsvarer" oven på terrorattentaterne i Paris floppede totalt. Befolkningen gennemførte en flot markering af solidaritet med ofrene, imod at lade sig skræmme af mordere.

Den fremmedfjendske tyske organisation Pegida forsøgte også at udnytte situationen. Selvom de notorisk er kendt for at bruge nazistiske paroler og bekæmpe den frie presse, greb de anledningen til at marchere under sloganet "Jeg er Charlie". Dette har de overlevende på Charlie Hebdo på det kraftigste frabedt sig.

Selvom der kom lidt flere til Pegidas mandagsmarch, var der et overvældende modsvar: 100.000 gik på gaden i hele Tyskland imod Pegida og mod fremmedhad.

I Frankrig har APK's broderparti PCOF slået fast, at der ikke er behov for "national enhed" med præsident Hollande og højrefløjen. De skriver i en udtalelse: "I den nuværende situation er der brug for at forene sig i kampen mod den politik, der skaber elendighed og krig. Der er brug for broderskab og solidaritet mellem folkene.

Den enhed, PCOF kæmper for, er folkets enhed – arbejderklassens enhed og kamp for egne og for folkets interesser. Det er den sande og ægte enhed i kampen for sociale fremskridt og demokrati."

Redaktionen 13. januar 2015

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015

Halvår (6 nr.) 250 kr.

År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

13. februar 2015

Deadline næste nr. 06.02.15

Attentat mod Charlie Hebdo: Hvorfor terror?

Af Kommunistisk Politik

Vi fordømmer på det kraftigste attentatet mod journalisterne på det franske satireblad Charlie Hebdo, hvor 12 mennesker blev dræbt af terrorister. Som Breiviks attentat er det rettet direkte mod de demokratiske rettigheder i et reaktionært forsøg på at knægte ytringsfriheden. Terrorangrebet udnyttes på samme tid hyklerisk til at hylde 'det vestlige demokrati', der selv har så meget blod på hænderne. Svaret må være at styrke sammenhold og organisering mod krise, krig og reaktion og afvise forsøg på organiseringen af en 'antiislamistisk' bevægelse imod indvandrere og flygtninge.

Maskerede terrorister trådte onsdag den 7. januar ind på satirebladet Charlie Hebdos redaktion og massakrerede systematisk de tilstedeværende journalister og andre medarbejdere, der ikke nåede at flygte. Angrebet skete et symbolsk sted og markerede derved et direkte angreb på ytringsfriheden. Uanset hvem der viser sig at stå bag attentatet, er det et udtryk for den sorteste reaktion.

Modreaktionen kom øjeblikkeligt i form af mange former for protester. I stedet for at krybe i skjul strømmede franskmændene ud i gaderne, hvor titusinder samlede sig i solidaritet med de dræbte.

Den terroristiske vold fordømmes bredt, men benyttes på samme tid af vores landes magthavere. Den borgerlige udgave af 'forsvaret for ytringsfriheden' indeholder et kraftigt element af hykleri.

Her stilles kampen mod terror op som et forsvar for vestlige værdier mod islamisk barbari. Men dette må siges at være en sandhed med store modifikationer, idet den vestlige imperialismes stærkeste kræfter selv er hovedsponsorer bag terror på verdensplan og bevidst og kynisk udnytter den til at skabe kaos, opløsning og frygt.

I Frankrig står regeringen i forreste række som en imperialistisk magt, der forsøger at bevare kontrol i sine tidlige-

Markering i Paris 7. januar

re kolonier. Som en del af NATO har Frankrig været aktiv i at overtage magten i både Libyen og Syrien og bevæbnet og støttet terrorgrupper med dette formål.

De franske myndigheder meddelte officielt i 2011 som det første NATO-land, at de støttede terrorgrupper i Libyen med våben.

Tema: Krig, hetz og terror

Den vestlige imperialisme skaber bevidst og kynisk en situation med kaos og opløsning, og med grupper som Islamisk Stat og andre terrororganisationer er denne situation trappet op på verdensplan. I tæt samarbejde med de mest reaktionære regimer som Saudi-Arabien m.fl. støttes og opbygges terrorgrupperne, samtidig med at de bekæmpes og bruges som påskud for krig.

I ly af Islamisk Stat svækkes i øjeblikket den syriske regering, hvilket er et klart mål for USA og dets NATO-allierede som et næste skridt i deres stræben efter at fastholde og udvide deres dominans på verdensplan.

Hvor de vestlige imperialister påstår at kæmpe for demokrati, ødelægger de tværtimod forudsætningerne for befolkningens mulighed for at styre og opbygge deres samfund på demokra-

tisk vis. Befolkningens livsgrundlag smadres under krigene. I Syrien er det i højere grad infrastruktur og produktionsmidler, der er mål for bombetogterne, end det er terrorgruppen Islamisk Stat.

Terroren bruges som et middel til at skabe kaos i lande i Mellemøsten og Afrika som et led i den politiske og økonomiske magtovertagelse fra Vestens side, men også i de imperialistiske kernelande selv har terrorhandlinger en funktion som et middel til at skabe frygt i befolkningen og i forsøget på at dræbe organiseringen mod krise- og krigspolitikken og for et andet samfund.

I Frankrig har reaktionen været modstand og protest mod at lade sig skræmme af terroren. Titusinder af mennesker samledes i de større byer om aftenen efter attentatet, og erklæringen "Vi er Charlie Hebdo" spredes overalt.

Attentatet vil blive udnyttet til at fremme den reaktionære bevægelse mod flygtninge og 'islamisme', der er ved at blive opbygget i de europæiske lande. Dette må afvises, og terroren må fordømmes i alle dens former, både når den kommer som angreb, som det vi har set mod den satiriske ugeavis Charlie Hebdo, fra nazistiske grupper, og når den kommer fra de imperialistiske krigsmagere i NATO, der bl.a. sidder i vores egen regering.

8. januar 2015

Terror, nej! Terrorkrig, nej! Militarisering og politistat, nej!

Af Klaus Riis

Eftervirkningerne af terrorattentatet mod satirebladet Charlie Hebdo vil være langvarige og gøre sig gældende på mange områder.

De vil ikke slutte med de dramatiske begivenheder i Paris, hvor fransk politi (og formentlig militær) har dræbt de formodede attentatmænd, to brødre, der efter to dages flugt havde forskanset sig i et trykkeri i en lille by uden for Paris.

Ved en anden politiaktion i et jødisk supermarked i Paris dræbtes også en yngre mand med arabisk (nordafrikansk) baggrund, der havde taget en del kunder som gidsler og forlangte frit lejde for attentatmændene. Under skudvekslinger i forbindelse med gidseltagningen dræbte han en politikvinde. Senere tog han fire gidsler med sig i døden.

Terrorattentatet i Paris er blevet kaldt 'Europas 9/11'. Som bekendt betød 11. september 2001 starten på den endnu ikke afsluttede 'krig mod terror', som viste sig at være en krig for regimeskifte i først Afghanistan, så Irak, derpå Libyen, og en endnu uafsluttet krig mod Assad-regimet i Syrien.

Det bruges allerede som en retfærdiggørelse af disse stadig mere upopulære krige, der sælges som et forsvar for 'demokrati' og menneskerettigheder, imod terror, og først og fremmest islamistisk terror. Der er ingen ende på de 'vestlige værdier', krigsmagterne USA, EU og NATO fører i marken.

Det er indlysende, at terroren mod Charlie Hebdo vil blive brugt til at forstærke overvågningen og udspioneringen af befolkningerne i EU, ikke mindst den elektroniske overvågning, sådan som 9/11 blev brugt til at fremme udviklingen hen imod en politistat med omfattende overvågning af hele befolkningen.

Den vil give ny næring til de islamofobiske bevægelser som det tyske Pegida, der nu igen marcherer i nazismens og racerenhedens gamle hjerteland, med aflæggere overalt i Den europæi-

ske union.

Terroren i Paris gavner med andre ord racisme, reaktion og højrekræfter overalt i EU. Alene derfor er sådanne terroraktioner dybt reaktionære.

At attentatet i Paris tilmed rettede sig mod et satireblad, der havde stillet sig solidarisk med Jyllands-Postens Muhammed-tegninger fra 2005 og selv bidraget med en stribe af slagsen, gav anledning til at fremstille de imperialistiske krigsmagter og deres medier som

Tema: Krig, hetz og terror

'ytringsfrihedens vogtere' og 'demokratiets garanter', mens de islamistiske attentatmænd simpelthen kan likvideres som barbariske og middelalderlige fjender af civilisation, fremskridt, demokrati og menneskerettigheder.

Sandt er det, at terroren i Paris og mordene på Charlie Hebdo var barbariske og utvivlsomt et udtryk for religiøs

fundamentalisme, en hævn for satiretegnernes 'blasfemi' og 'krænkelser af profeten Mohammed'. Sandt er det også, at islamistisk fundamentalisme – uanset om den tager form af terrorgrupper som Al Qaeda eller Islamisk Stat eller regimer som i Saudi-Arabien eller Iran, Libyen eller Irak af i dag – intet progressivt har at tilbyde.

Det er en reaktionær ideologi, som alle andre religiøse ideologier, som udnyttes af magthaverne, af de besiddende, til at holde befolkningerne i lænker, og som politiske strømninger befinder sig i samme spektrum som racistisk kristen eller jødisk eller hinduistisk fundamentalisme – på den yderste højrefløj.

Men der er samtidig grund til at minde om, hvad Jyllands-Postens karikaturtegninger, der er den direkte baggrund for terroren i Paris i 2015, egentlig var: Det var en bevidst provokation, en international intrige, der gik ud på at træde på og krænke troende muslimer over hele verden. En provokation beregnet til at udløse stærke reaktioner og skabe en opfattelse af USA's og Vestens terrorkrig ikke som et imperialistisk rø-

Vi fordømmer attentatet mod Charlie Hebdo

LA FORGE

Udtalelse fra La Forge, centralorgan for Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)

Attentatet mod Charlie Hebdo, der efterlod mange døde og sårede, er en barbarisk handling.

Vi fordømmer det på det kraftigste, og vore tanker går til ofrene, deres pårørende og de ansatte på bladet, og vi lover dem vores solidaritet.

Det er en handling, der har som sit formål at skabe frygt og er et anslag mod retten til fri information. Som

avis støtter vi ytringsfriheden, og vi vil sammen med andre forsvare denne demokratiske ret.

Der har i nogen tid hersket et usundt klima til forsvar for racisme, intolerance og en normalisering af reaktionære idéer. Vi erklærer, at denne instrumentalisering af religion nu som før splitter og stiller spørgsmålstegn ved værdierne om broderskab og tolerance.

Vi vil i aften deltage i demonstrationen i Paris kl. 17 på Republikkens Plads og opfordrer vores kammerater og venner til at deltage i initiativer i de byer, hvor de finder sted.

7. januar 2015

Oversat fra La Forge

Moddemonstration i Haderslev 5. januar mod Stop Islamiseringen af Danmark

vertogt, men som et korstog mod islam. 'Karikaturkrisen' styrkede den islamske fundamentalisme.

Vestlig imperialisme og islamisk fundamentalisme er gået hånd i hånd i Irak i opgøret med Saddam Hussein og hans relativt sekulære styre, hvilket førte til indsættelsen af et pro-iransk shiitisk regime, der igen udløste en stærk modstand fra sunnibefolkningen, der blev undertrykt af de nye magthavere og støttede irakisk al Qaeda, der efterhånden blev til Islamisk Stat i Irak og Syrien. I Libyen førte samarbejdet mellem vestligt militær og de islamistiske kræfter ikke bare til Gaddafi-regimets

fald, men til, at landet sank ned i kaos og opløsning i hænderne på stridende militser i religionens navn.

Det er mere end rigeligt dokumenteret, at islamistiske terrorgrupper er udrustet, uddannet, bevæbnet og støttet af Vestens efterretningstjenester, militær og 'demokratiske' politiske magthavere. Borgerkrigen i Syrien er et allerede klassisk eksempel.

Og selvom den islamistiske fundamentalisme og dens terrorgrupper har deres egne dagsordener, som kan bringe dem i konflikt med deres vestlige samarbejdspartnere, går islamistisk terrorisme og USA's, EU's og NATO's

terrorkrig hånd i hånd. Bomberne mod Charlie Hebdo er et spejlbillede af invasioner, bombninger og droneattentater begået af Vesten i de arabiske og muslimske lande. De kan samarbejde om fælles mål, f.eks. om at fremtvinge et regimeskifte, men også bekæmpe hinanden. Og der er god grund til at tro, at nogle af terrorgrupperne handler på opdrag af vestlige efterretningsagenter.

Det er en evig voldsspiral, som ikke vil tage nogen ende.

Det er nemt at blive koblet på den massive imperialistiske propaganda, når situationer som det barbariske terrorattentat i Paris opstår og dominerer medierne, og hele den vestlige politiske elite står sammen om samme budskab og mobiliserer til kamp for de vestlige værdier.

Men fabeln om det 'progressive Vesten' versus det 'reaktionære islam' – 'civilisation' versus 'barbari', 'nutid' versus 'middelalder' – holder ikke.

Arbejderne og folkene, venstrefløjens og de progressive kræfter må kæmpe på flere fronter, imod vestligt barbari og islamistisk ditto og vice versa, vel vidende at den stærkeste og dominerende kraft ikke er de styrkede islamistiske terrorgrupper.

Vi må tage afstand fra og bekæmpe både terror og terrorkrig og den fortsatte militarisering og udvikling mod en politistat.

Hverken terror eller politistat: EU-politikerne fisker i rørte vande

Terrorangrebet i Paris er straks blevet grebet af imperialismens talspersoner hele vejen rundt til et forsvar for mere politi og skærpet terrorlovgivning. Men politistatens skærpede vold og overvågning vil være rettet mod befolkningen og ikke mod den bestialske terror, som imperialismen i virkeligheden ser sin interesse i at fremme og holde hånden over.

Den terroristiske vold, som vi netop har set et eksempel på ved attentatet mod

Tema: Krig, hetz og terror

Charlie Hebdo, er ikke opstået af sig selv ud af den blå luft. Den er fremprovokeret af bevidst planlagte kampanjer som f.eks. Jyllands-Postens Muhammed-tegninger og opildnet af de mange krige, som USA og dets allierede har ført mod muslimske lande. Og i mange tilfælde er den direkte organiseret og

igangsat af CIA og andre reaktionære kræfter med specifikke formål.

Formålene for imperialismens brug af terrorgrupper kan både være som 'hjælp' til igangsætning af borgerkrige og skabelse af kaos, til at føre krig pr. stedfortræder eller som påskud for efterfølgende indgriben gennem krig eller terrorlovgivning.

Under alle omstændigheder spiller terroren og det imperialistiske system

sammen og danner en voldsspiral vendt mod verdens befolkning.

Fisker i rørte vande

Pressen og Folketingspolitikere er i dagene efter attentatet mod Charlie Hebdo gået i selvsving omkring nationalt sammenhold og forsvaret for ytringsfriheden – i denne forbindelse forstået som håneretten. Muhammed-tegningerne får en ny runde i medierne og hyldes som udtryk for vores ypperste frihedsrettigheder.

Som et europæisk 11. september udnyttes situationen til ophidselse af modsætninger og nye lovstramninger, der ikke først og fremmest vil rette sig mod terror, men mod protester og organisering af folkelige bevægelser.

Dansk Folkeparti udnytter situationen til endnu mere muslimhetz og ny lovgivning'. Thulesen Dahl har været ude

med et forslag til en ny terrorpakke med overskriften 'opstramning', specielt rettet mod indvandrere og flygtninge, med flere udvisninger, strengere straffe, fratagelse af statsborgerskab osv.

Pia Kjærsgård foreslår, at Danmark kan indføre 'nødret', hvor lovgivningen sættes ud af kraft. Aktuelt ønsker hun moskéen på Grimhøjvej i Aarhus lukket, hvilket ikke kan gøres efter gældende lov. Det prøvede hun dog alligevel et par dage tidligere.

Ytringsfriheden og forsvaret for den, som Thulesen Dahl bruger som sin begrundelse for en skærpet terrorlovgivning, skal åbenbart ikke gælde for tilhængere af islam.

EU har en hel liste af forslag

I EU-systemet passer angrebet som fod i hose til de igangværende planer om

stærkere kontrol af landenes befolkninger og et fælles politi.

EU-præsident Donald Tusk har efter terrorangrebet besluttet at sætte kampen mod terror øverst på dagsordenen for et allerede planlagt EU-topmøde i februar, mens EU-Kommissionens formand, Jean-Claude Juncker, straks meddelte, at han har en hel liste klar med forslag til nye EU-tiltag.

Indtil nu har flere af de nye skærpselser været sat i bero på grund af modstanden mod bl.a. øget registrering og overvågning.

Terroren og politistaten er for begge deles vedkommende dybt reaktionær og affødt af imperialismen. De to ting udgør instrumenter til at bevare det nuværende økonomiske og politiske system og spiller sammen i en optrapning af konflikter, der giver påskud til øget undertrykkelse inden for landenes egne grænser og til krig og besættelse i andre lande.

Nej til naivitet, terror og politistat

Af Henning Paaske Jensen

Det er virkelig vigtigt at få sagt stop til de politikere, der i fuld galop er i gang med at bruge de forfærdelige mord i Paris som et argument for at fortsætte den endeløse terrorkrig.

Justitsminister Mette Frederiksen udtalte fredag til Ekstra Bladet: "Vi må stoppe med at være naive – terrorangrebet i Frankrig er en krigserklæring mod Danmark og Vesten. Vi er i krig."

Med udtalelsen "Vi er i krig" er der åbnet på vid gab for deltagelse i flere krige og undergravning af demokratiske rettigheder. Mere politi, mere kontrol og terrorlovgivning er ikke uventet Danmarks justitsministers og krigsministers bud.

En retning mod en mere og mere totalitær stat, med endnu mere politi, kontrol og overvågning af alt og alle og uundgåelig næring til opsplnitning og islamofobisk had.

Nej, vi må ikke være naive: Jo mere krig Danmark og Vesten deltager i, jo mere had til Vesten og mere kaos, op-

Tema: Krig, hetz og terror

splitning og religiøs fundamentalisme. Sådan som vi ser det i Irak, Libyen og Syrien, som et resultat af Vestens "hjælp".

Jo mindre inkludering der er i Danmark, hvor integration erstattes af assimilerende fremmedfjendskab, jo større grobund er der for rekruttering af islamister.

Nej, vi må ikke være naive og basere os på korttidshukommelsen og glemme:

– At Hillary Clinton indrømmede: Ja, CIA startede og støttede Al Qaeda.

– At USA's vicepræsident ved et uheld offentliggjorde sit forsøg på at fralægge sig medansvaret for støtten til islamister som ISIL: "Vi kunne ikke styre vores nærmeste allierede – Saudi-Arabien og Tyrkiet."

Nej, vi må ikke være naive!

Mette Frederiksen taler nu som repræsentant for et af monopolernes foretrukne regeringspartier. Monopoler, der øjner muligheder for at få del i andre landes ressourcer og fører koordineret kamp for velfærdsforringelser i EU.

Hvad med at sige stop for terror, for krigen og Danmarks deltagelse, der dybest set har olie og andre ressourcer i tankerne? Stop for Vestens brug og understøttelse af terrorister, stop for den mere og mere fremmedfjendtlige politik, som skaber et usundt, reaktionært klima i Europa og i Danmark.

Mors faste hånd og en tur i BonBon-Land

Helle Thorning-Schmidt har en forklaring på regeringens hårde kurs. I Thornings verdenssyn er statsministeren den lidt skrappe (ansvarlige) voksne, der siger til sine børn: Vi kan ikke bare spise slik og more os. Hvad angår det kedelige og økonomien må vi voksne skride ind med fast hånd, så bliver der også mulighed for en lille tur i BonBon-Land en dag – hvis du er sød.

Det kan du nok forstå, når det bliver forklaret. Så for dit eget bedste – stem på os!

Ifølge statsministerens nytårstale har vi haft en krise, som nu er ovre. Regeringen gjorde 'det nødvendige', så økonomien kunne rettes op, selvom det er upopulært hos familien Danmark, der ikke tænker så langt frem. Og på grund af den faste og fornuftige politik går vi nu frem mod nye tider velfærdsfremgange ... eller en lille smule velfærd.

"Jeg er glad for, at regeringens politik virker. Retningen er klar ... og jeg vil i de næste år bruge lidt flere penge på vores fælles velfærd. For ellers slår vores fællesskab revner."

Helle Thorning-Schmidt forsøgte sig i sin nytårstale her med en ny folkelig stil. Hun beskrev mødet med virkelighedens Danmark – børn i børnehaver, unge i problemer og ældre, der gør stolygymnastik.

Men det politiske projekt blev ikke mere folkeligt af den grund. Det er fortsættelse af den kapitalistiske offensiv mod arbejderklassen – flere 'reformer', opstrammet flygtningepolitik og dansk krigsdeltagelse.

Dagpengene

Helle Thorning fralægger sig ethvert ansvar for de drastiske forringelser af dagpengene, der har betydet, at omkring ti gange så mange som 'beregnet' er røget ud af systemet.

'Sikring og tryghed', hvis man bliver arbejdsløs eller langtidssyg, er systematisk forringet under S(SF)R-regeringen. Skylden skydes på de andre

partier, og bortset fra små midlertidige lappeløsninger gør regeringen intet for at forbedre og rette op på forholdene. Det, de kalder en ny dagpengeløsning, skubbes til efter et valg, hvor dagpengekommissionen har tænkt længe og grundigt.

Statsministerens nytårstale

Mon ikke det foregår efter den sædvanlige model, som Jesper Tynell har afsløret i sin bog *Mørkelygten*? Den siddende regering har en politik, de vil have vedtaget. Herfra regner de baglæns, så et klogt udvalg eller en kommission kommer frem til lige præcis de analyser, der lægger op til den ønskede 'løsning'. Skal det være troværdigt, kræver det et længere kommissionsarbejde – og det lever den nuværende dagpengekommission virkelig op til. Regeringen har sat halvandet år af til kommissionens arbejde.

Helle Thorning loftede for en flig af idéen med den nye 'reform':

"Jeg ønsker et dagpengesystem, hvor færre mister dagpengene. Det giver tryghed til flere. Og derfor håber jeg, at Folketinget efter valget bliver sammensat på en måde, så vi kan få et nyt og bedre dagpengesystem."

Udtalelsen kunne tyde på, at forringelser vil ramme på nye måder, f.eks. gennem lavere satser efter den første arbejdsløshedsperiode eller lignende.

De lovede forbedringer, hvor intet konkret lægges frem, kræver naturligvis også 'det rigtige kryds'. Hvis alle løfter må droppes, som det skete efter sidste valg, vil det blot skyldes, at for få stemte på Socialdemokraterne.

Danmark i krig

Danmarks krigspolitik fik et lille ord med på vejen i sin mest demagogiske form. Imperialistisk krig bliver i talen omtryllet til ren hjælpsomhed og solidaritet. Vi kan roligt stramme flygtningepolitikken – for vi hjælper jo allerede:

"Vi er et lille land. Men vi har en stolt tradition for at hjælpe, hvor der er krig og nød. Vi påtager os et ansvar. Og det kan vi kun gøre, fordi der er danskere, der hver især gør en forskel. Jeg tænker på de soldater, vi fortsat har i Afghanistan. Vores jagerpiloter i luften over Irak. De danske ekspeditioner, der træner kurdiske og irakiske styrker."

Flygtninge skal arbejde for føden

"Her i aften vil jeg sige helt tydeligt: Flygtninge skal ikke gøres til klienter. Hvis du kommer til Danmark, skal du selvfølgelig arbejde."

Flygtninge skal fremover indgå i den store løntrykker-hær af østarbejdere, bistandsmodtagere, aktiverede og frivillig arbejdskraft.

I regeringens øjne har flygtninge først og fremmest pligter. De skal integrere sig og gå på med krum hals, uanset at deres tilværelse her for manges vedkommende vil være yderst utryk. De kan være traumatiserede, måske skilt fra deres børn og ægtefælle, som ikke kan familiesammenføres, og opholdet her vil kun være sikret for et år.

Om EU: Total tavshed

Helle Thorning-Schmidt går videre mod nye nedskærings-'reformer' i 2015

uden vaklen. Det hele sker angiveligt 'for vores egen skyld' og til landets bedste. Regeringens upopularitet er i hendes øjne kun udtryk for manglende modenhed i befolkningen.

Hvis man ønsker et samfund med velfærd og solidaritet med mennesker i krig og nød, skal man ikke lade sig

forlede til at hoppe på Helle Thornings limpind om at 'styrke regeringen og sætte krydset det rigtige sted' eller Enhedslistens og SF's opfordringer om at forstærke presset på Thorning gennem støtte til dette dødfødte projekt. Vi får blot mere af det samme, og kampen for et bedre samfund bliver sovset ind i

parlamentariske taktikker.

Som APK skriver i sin nytårsudtalelse:

Lad os i stedet skabe en bred folkelig enhedsfront mod krise, krig og reaktion og opbygge et folkeligt og revolutionært alternativ til både 'rød' og blå blok.

Med McKinsey på arbejde:

Kontrol og overvågning af ansatte i staten

Regeringens og konsulentfirmaet McKinseys nye ledelsesmodel for de statsansatte bygger på kontrol, resultatløn og manglende tillid og lægger op til udliciteringer. Ikke mindst lærerne skal holdes på plads under gennemførelsen af den nye folkeskolereform. Målinger og kontrol gennemsyrrer de offentlige arbejdspladser – trods regeringens løfter om det modsatte.

Systemet med kontrol har længe været gældende i kommunerne, hvor hjemmehjælperen har skullet registrere sine mindste bevægelser, og man har længe inden for andre områder arbejdet efter bestille-udføre-modellen, hvor der er lagt et ekstra led ind i arbejdet. Alt, hvad de ansatte gør, skal være pindet ud, beskrevet og derefter bestilt. Et system, der gør klar til det næste skridt – udliciteringen, som da også er gennemført i vidt omfang på en række kommunale områder.

Følgerne er et fordyrende og unødvendigt ekstra led. Systemet betyder desuden, at selvstændigt initiativ bliver taget fra den, der udfører arbejdsopgaverne, og en række formålstjenlige handlinger udelukkes.

Der kan fortælles mange ubehagelige eksempler fra hjemmeplejen, hvor de ansatte trænes og hærdes i ikke at vise menneskelighed. Man kan f.eks. ikke sidde fem minutter hos en døende, fordi det ikke står på skemaet.

Det var netop en af de ting, den nuværende regering gik til valg på. Der skulle gøres op med kontroltyranniet, der tager arbejdsglæden ud af dagligdagen, bruger en masse unødigt tid og stresser de mennesker, der i forvejen

Overvågning af ansatte

har for lidt tid til at udføre deres arbejde.

Som på så mange områder sker der det modsatte i virkelighedens verden, hvor regeringen lader ren nyliberalisme herske.

Inden for politiet er registreringssystemet tilsyneladende allerede indført. En politimand udtaler til dagens.dk:

"Jeg er blevet pålagt af min arbejdsgiver, at jeg skal registrere i et system (altså på en computer i et tidsskema), hvor mange minutter jeg bruger på at spise, på toiletbesøg, på private telefonopkald, evt. på fejring af en kollegas fødselsdag/ barn/bryllup etc., hvor vi fx. får et stykke kage eller en kop kaffe og siger tillykke, mens jeg er på arbejde."

En ting er sikker: Dette ledelsessystem bygger på 100 % mistillid og på arbejdsbeskrivelser, der gør en ansats ydelser privatiseringsbare.

Bjarne Corydon udtaler, at modsætningen mellem kontrol og tillid er foræl-

det. McKinseys system vil blot betyde en effektivisering, og at skatteyderne får mere for pengene, hedder det.

Statens ledelse privatiseres

Regeringen privatiserer statens arbejde mere og mere – også når det gælder selve statens ledelse – og lader konsulentfirmaer som McKinsey overtage opgaver.

Konsulentfirmaer har været inde over både folkeskolereformen og erhvervsskolereformen.

På skoleområdet skulle McKinsey udarbejde 'en samlet implementeringsplan' og 'en detaljeret oversigt over alle nødvendige leverancer for at nå de opstillede mål med reformer og nye arbejdstidsregler' ... Yderligere skal der udvikles 'centrale nøgletal og måleindikatorer' (Politiken 25. februar 2014).

Produktivitetskommissionen kom i april 2014 med sine anbefalinger til fremtidens nyliberale samfund, og McKinseys kontrolsystem falder godt i tråd med anbefalingerne her, der bl.a. lød:

"Skab bedre sammenhæng mellem medarbejdernes kompetencer, præstationer og løn" og "Skab konkurrence om alle offentlige opgaver, der egner sig til det ... Gør det attraktivt at byde på offentlige opgaver."

En plan for, hvordan kernevelfærden vil kunne udliciteres, er også lagt ud til private konsulenter. Det gælder områder som ældreomsorg, børnehaver, vuggestuer og hjælpen til udsatte unge og voksne samt handikappede.

Det er et led i regeringens 'effektiviseringsplan', hvor velfærdsområdet skal hævles nedad med 12 milliarder kr. frem mod 2020.

I første omgang gik også denne opgave til McKinsey, men efter kritik blev der lavet en ny udbudsrunde, hvor firmaet Rambøll og Quartz & Co. endte med at få den.

McKinsey er nu tilbage som regeringens konsulent og har sammen med Moderniseringsstyrelsen udarbejdet den nye model for "god arbejdsgiveradfærd".

Pres mod de ansatte og forberedelse til udlicitering

Formuleringen "god arbejdsgiveradfærd" kunne tyde på, at modellen skulle være rettet mod statens ledere. Det er ikke tilfældet; det drejer sig om kontrol af de menige ansatte, om registrering af deres udførelse af arbejdet, detaljer om tidsforbrug og aflønning efter opmålte resultater.

Der er 185.000 statsansatte, der kommer ind under det nye system.

Corydon lægger røgslør over indholdet ved at snakke om, at det er statens ledere, der skal blive dygtigere.

"Sandheden er, at her får du en model til, hvordan statens arbejdsgivere og ledere bliver dygtigere. Det er en ret moderne og systematisk måde at overskride den forældede modsætning mellem kontrol og tillid, og jeg ved ikke hvad" (Information 6. januar).

Bjarne Corydon afviser fuldstændigt, at den nye ledelsesstil har nogen som helst forbindelse til en fremtidig udlicitering – trods det, at udlicitering af kernevelfærden er en del af både EU's og regeringens målsætning og ligger i anbefalingerne fra Produktivitetskommissionen.

Et af kontrolsystemets mål er gennemtvindingen af folkeskolereformens principper, hvor både lærere og skoleledere skal holdes i kort snor og afkræves målbare resultater.

Fokus skal rettes endnu mere mod at teste og måle, hvor ikke alene eleverne testes, men også lærernes arbejde. Ligesom de var med i selve indførelsen af reformen, skal McKinsey nu stå for en efterfølgende kontrol af både lærere og skoleledere. Ikke-målbare resultater af de statsansatte bliver uinteressante.

I følge FTF-formand Bente Sorgenfrey bruger alene FTF's medlemmer allerede 60 millioner arbejdstimer årligt på registrering og målinger.

Anders Bondo Christensen, formand for Danmarks Lærerforening, afviser det nye system:

"Det virker som et levn fra fortiden, som tidligere med al tydelighed har vist, at det ikke er måden at skabe engagerede og effektive medarbejdere på. Det er uforståeligt, at man sidder i Finansministeriet i 2015 og brygger på sådan

nogle tanker. Vi har prøvet det, og det er ikke svaret på udfordringerne i den offentlige sektor. Svaret er tværtimod at vise medarbejderne tillid. Det gør man ikke gennem styring og kontrol" (BT 7. januar).

Moderniseringsstyrelsen og McKinseys nye model er trådt i kraft fra årsskiftet uden forudgående debat.

"Det er jo os, der er arbejdsgiverne," udtaler Bjarne Corydon. Regeringen har for længst droppet klassesamarbejds metode med høring af organisationerne osv. og fører behård arbejds-giverpolitik. Der er ingen tillid til de ansattes evner, viden eller vilje.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen

Facebook forum

Tegn abonnement på månedssbladet **Kommunistisk Politik**

Deltag på kpnet.dk/blogs

kontakt: kompol@apk2000.dk

Hvad gør vi ved TTIP?

Åbnet møde lørdag den 24. januar.

kl. 13-18

3F MJB's lokaler

Mølle Allé 26, 2. sal, Valby

Foreløbigt program

Velkomst ved Mads Barbesgaard (Afrika Kontakt)

TTIP – hvad er på spil? Oplæg ved bl.a. Nanna Clifforth, NOAH - Kenneth Haar, Corporate Europe Observatory - Dan Belusa
TTIP minifilmfestival Workshops

Tilmelding på TTIP.dk

Arr: TTIP-netværket

Møde om retsundtagelsen og EU's retspolitik

Lørdag 24. januar 12:00-16:00

Sted: I kælderen hos BJMF,

Mølle Allé 26, Valby.

Foreløbigt program:

Velkomst ved Rina Ronja Kari MEP
Hvad er fordelene ved retsundtagelsen.
Pernille Skipper, MF.
Hvordan arbejder Norge retspolitik.
Oplæg Senterpartiet.
EU's overnatvare retspolitik. Oplæg ved Tony Bonyan.
Afslutning ved Lave K. Broch

Tilmelding er nødvendig:

Folkebevægelsen mod EU

EU-afstemning: Ja-fløjen har tabt sin føring

EU-politikerne har indgået en aftale om at udskrive en folkeafstemning om at afskaffe den danske EU-retsundtagelse, i forvisning om et sikkert ja. Det skal de nu ikke være sikre på, viser de første meningsmålinger.

Regeringen indgik i december 2014 en aftale med Venstre, SF og Konservative om at udskrive en folkeafstemning om EU-retsundtagelsen senest ved udgangen af marts 2016. Aftalen indbefatter, at EU-retsundtagelsen erstattes med en såkaldt opt in-model, så det bliver op til folketingsretten at beslutte, hvilke områder af EU's retspolitik Danmark vil tilslutte sig. Samtidig er der indgået en mærkværdig politisk konstruktion, der giver aftalens parter vetoret.

”En tilvalgsmodel indbefatter, at man siger ja til at afgive suveræniteten på alle områder, der er omfattet. Som den politiske aftale ser ud, smider man derfor hele det retslige samarbejde på bordet til en folkeafstemning,” siger jura-professor ved Københavns Universitet Peter Pagh til Altinget.

Det vil altså sige, at en folkeafstemning – skulle det blive et ja til en tilvalgsordning – giver hjemmel til at overlade hele retsområdet til EU. Men at EU-partierne i en politisk aftale lover danskerne, at nogle områder vil blive på danske hænder.

”Det er jo ikke lige det, der er tanken med grundlovens §20. Men det er den kreative fortolkning, man anlægger. Og man kan ikke med sikkerhed sige, at det er forkert. Men jeg ved ikke, hvordan man vil forklare borgerne det, for formelt skal vi jo stemme om, at vi overlader det hele til EU. Og så ligger der så en politisk aftale nedenunder,” siger Peter Pagh.

Af den politiske aftale om at udskifte retsundtagelsen med en tilvalgsordning fremgår det, at partierne bag giver hinanden vetoret i forhold til at tiltræde retsakter om asyl og indvandring. Man er dog enige om at tiltræde Dublin III-forordningen og Eurodac-forordningen.

Peter Pagh mener dog, at EU-partierne oversælger tilvalgsordningen i deres aftaletekst, fordi der slet ikke er tale om den buffet, som ellers er blevet fremstillet.

”Hvis vi bruger opt in-modellen, så skal vi, når et forslag til en ændring af en forordning eller en retsakt fremsættes, sige, om vi vil være med eller ej. Siger vi ja, så er vi inde, uden at vide, hvad resultatet af de efterfølgende forhandlinger bliver. Og så fanger bordet.”

EU-retsundtagelse

”Nej og ja står lige”

Med påstanden om, at Danmark står til at ryge ud af EU's politisamarbejde, Europol, regner politikerne med et sikkert ja ved den kommende folkeafstemning. Men heldigvis viser en meningsmåling fra december gennemført af Politiken og TV2, at holdningen til at afskaffe retsundtagelsen bevæger sig i retning af et nej.

I en kommentar til meningsmålingen siger Rune Stubager, professor i statskundskab fra Aarhus Universitet, at med de statistiske usikkerheder taget i betragtning betyder tallene, at ja- og nej-siden nu reelt står lige. Tallene siger 38 % til ja-siden, 34 % til nej-siden, og 28 % ved ikke.

Erfaringen fra tidligere folkeafstemninger siger, at nej'et altid vokser, jo tættere på afstemningen vi kommer, fordi oplysningsniveauet vokser på trods den altid kraftige ja-propaganda. Så hvis det lykkes at lave en oplysningskampagne,

der kommer bredt ud og afslører, hvad et ja vil betyde, står nej-siden med gode muligheder.

Ja-sigernes taktik er at bede os sige ja til en 'tilvalgsordning', hvor Folketinget afgør fra sag til sag, om Danmark skal afgive suveræniteten. De satser bl.a. på at indfange de indvandrer-kritiske nej-sigere ved at stille i udsigt, at Danmark kan fravælge den fælles udlændingepolitik. Samtidig påstår de, i strid med virkeligheden, at Danmark ikke vil kunne samarbejde om at bekæmpe kriminalitet over landegrænserne uden at deltage i Europol.

Et ja vil under alle omstændigheder være en blankocheck for den til enhver tid siddende regering til at afgive dansk suverænitet i forhold til ethvert område inden for retspolitikken, som de finder for godt.

Områder inden for retspolitikken, der kan overgives til EU-styring, er bl.a. strafferet, overvågning, terrorlovgivning, den enkeltes retssikkerhed m.m.

Danmark kan samarbejde om grænseoverskridende kriminalitet

Lave K. Broch fra Folkebevægelsen mod EU skriver om dette bl.a.:

”Adskillige EU-positive politikere har i flere omgange forsøgt at tegne et billede af, at Danmark ikke kan samarbejde om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, hvis vi ikke er med i EU's overnationale retspolitik. Dette passer bare ikke.

Lande som Norge, Island og Schweiz, der ikke er med i EU, har et godt samarbejde med EU-landene, uden at de bliver underlagt EU's overnationale retspolitik.

Samtidig kan de også gå andre veje til gavn for retssikkerheden og demokratiet. Norge har f.eks. valgt ikke at støtte EU's terrorlister, og Norge er et foregangsland i kampen mod menneskehandel, f.eks. angående håndteringen af hjælp til ofre for menneskehandel.”

Den spanske regering kræver arbejdsro: Forbyder billeder af uropolitik i aktion

Den spanske kongres godkendte i december 2014 "Mundkurvsloven" eller "Anti-protestloven", der forbyder at fotografere eller filme politiet i arbejde. Den sendes nu til afstemning i senatet, hvor den forventes at blive vedtaget – under store protester.

Spanien har i sidens krisen gennembrud haft en stærk bevægelse mod de EU-styrede nedskæringer, den voldsomme arbejdsløshed, ulighed, privatiseringer og fattigdom. Til det kommende parlamentsvalg ser det nye parti Podemos, der har bygget sig op på denne bevægelse, ud til at kunne blive landets største.

Anti-protest-loven

Loven kaldes også for 'anti-protest-loven', da den i bund og grund gennemføres for at holde protesterende og kæmpende spaniere væk fra gaden. Siden 2009 er antallet af demonstrationer i Spanien steget med mere end 360 procent. Ifølge myndighederne i Madrid har der i snit været en protest hver anden time hver eneste dag.

Lovens officielle navn er 'borgernes sikkerhedslov', og 'borgerne' skal her forstås som politiet. Offentliggørelse af deres 'arbejdsindsats' vil ifølge regeringspartiet Partido Popular kunne "bringe politifolkene i fare".

Ifølge loven bliver det strafbart at "(op)tage, gengive eller redigere billeder, lyd eller samle informationer om handlende medlemmer af sikkerheds-politi eller væbnede styrker i tjeneste".

Det slås fast, at loven også vil gælde på de sociale medier.

Politivold og anvendelse af hårdhændede metoder som tåregas, gummikugler, vandkanoner m.m. har været flittigt brugt i den spanske klassekamp, som vi ser det over hele verden i disse år. Alle steder bliver politiet og deres særlige kamptropper sat ind for at holde protester og organisering nede for at forsøge at forhindre, at protesterne vokser og i sidste ende antaster selve det kapitali-

Spansk politi ryder demonstration ved Cataloniens parlament 15. juni 2011

EU-retsundtagelse

Svensk uro-politi rider direkte ind i anti-fascistisk demonstration i Malmø i august 2014. Hvis denne situation havde fundet sted under en lov som Spaniens anti-protestlov, havde det kostet en bøde på over 200.000 at tage, bringe eller dele dette billede af brutal og livsfarlig politivold.

stiske system.

Politivolden er i mange tilfælde blevet afsløret og bragt ud til offentligheden, og billeder har bl.a. vist, at politiet ikke bærer de lovpligtige skilte, der skal identificere den enkelte.

Med den nye lov satser regeringen på, at kendskab til politivold og metoder kan foregå langt mere skjult, og at forbudet vil have en afskrækkende virkning på overhovedet at deltage i demonstrationer og andre masseprotester.

Terrorbekæmpelse i EU

Spanien er blandt de seks stifterlande bag EU's særlige politienhed EUROGENDFOR, politikorpset, der er skabt som et terrorkorps for 'nedkæmpelse af civil uro'.

EUROGENDFOR kan sættes ind over hele EU, og i øvrigt over hele verden, hvor samarbejdspartnere måtte ønske det. Det har allerede været i aktion i Afghanistan i samarbejde med NATO, i Haiti i samarbejde med FN, og rygtet siger, at det var til stede under de store græske protester mod EU-nedskæringerne.

Med Lissabon-traktaten træder en række ændringer i kraft fra årsskiftet, bl.a. EU's 'solidaritetsklausul', der "skaber rammerne for en fælles kombineret militær- og politistyrke inden for EU til brug for bekæmpelse af uro, protester og oprør".

Det er endnu en god grund til, at vi skal holde fast i Danmarks retsundtagelse, som bl.a. burde forhindre, at vi underlægges EU's politistyrker.

De nuværende medlemslande i EUROGENDFOR er Frankrig, Portugal, Holland, Italien, Spanien, Rumænien og Polen. Litauen er partner og Tyrkiet observatør.

For nye fremgange i arbejderklassens og folkets kamp

Udtalelse fra Arbejderpartiet Kommunisterne

De må gøre sig fri af et system, hvis indbyggede modsætninger får det til at gå fra krise til krise, krig til krig, katastrofe til katastrofe, mens milliardærernes rigdomme vokser dramatisk, og arbejderklassen og folkene flås, udplyndres og trykkes ned i skidtet.

Barometret for 2015 viser stadig uvej over verden, storm og orkan, krise, krige og konflikter. Der er gået et kvart århundrede, siden kapitalismen erklærede sig som den definitive sejrherre over socialismen, erklærede klassekampens død og historiens afslutning. Der har været rigeligt med tid, hvor dette samfundssystem har været globalt enerådende, til at vise, at det har en fremtid at tilbyde menneskene og planeten.

Derfor rejses revolutionens og socialismens røde fane igen over kloden. Derfor styrkes de revolutionære kræfter overalt. Derfor vokser den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i disse år.

Mens imperialistmagterne fortsætter deres krigspolitik, og konfrontationerne mellem stormagterne USA/EU og Rusland og Kina tilspidnes, fortsætter og uddybes også den kapitalistiske offensiv mod arbejderklassen. Den er traktatfæstet og sat i system af og i Den Europæiske Union.

Det har på disse 25 år endegyldigt bevist det stik modsatte: nemlig at der kun er en fremtid, hvis arbejderklassen og folkene befrier sig for kapitalismen og bygger et nyt samfund uden kapitalister.

Magthaverne forbereder sig nu på at slå sociale opstande ned. Soldater i EU-

landene, Danmark indbefattet, trænes i at nedkæmpe revolter og protester. De demokratiske rettigheder og retten til protest bliver stadig mere indskrænkede. Krig udadtil og sort reaktion indadtil er den herskende classes 'løsning' på kapitalismens uløselige modsætninger og dens stadig dybere krise.

I Danmark forberedes folketingsvalget i 2015. Valgene fejres som 'demokratiets festdage'. Det bliver stadig mere absurd med rettigheder, der sættes på skrump, stadig øget overvågning og borgerkrigsforberedelser. Og indholdet er et valg mellem to kapitalistiske regeringer af samme slags – blå blok med Luksus-Lars og Dansk Folkeparti eller mere

'rød' blok med Thorning som statsminister i en periode mere.

Begge blokkene er fedtet ind i EU og bundet af EU's traktater, begge hopper og springer for at være med i front af USA's og NATO's krige, begge fører notorisk en politik, der gør millionærer og milliardærer rigere og øger den sociale ulighed, begge åbner sluserne for reaktion og fremmedhad. Forskellene er sekundære.

Det er ikke et virkeligt valg. Et demokratisk valg forudsætter muligheden for at vælge en anden kurs, et alternativ. Alle de opstillede partier støtter enten Løkke eller Thorning. Der er intet alternativ, og ingen virkelig opposition.

Derfor vil Arbejderpartiet Kommunisterne anbefale, at der stemmes blankt ved valget.

Vi opfordrer arbejderne og de folkelige bevægelser til at styrke deres kamp og organisering – til at øge modstanden mod kapitalens offensiv, til at kræve kraftig reallønsfremgang ved overenskomsten i 2015, til at styrke kampen mod den danske krigspolitik og medlemskabet af NATO, til at slås for at bevare de danske EU-undtagelser og forstærke bestræbelserne for at komme ud af EU, til at gå til modstand mod racisme, fremmedhad og fremvoksende fascisme.

Der er brug for skabelsen af en bred folkelig enhedsfront mod krise, krig og reaktion og for opbygningen af et folkeligt og revolutionært alternativ til både 'rød' og blå blok.

Der findes p.t. fire partier i Danmark, som betegner sig som kommunistiske. Tre af dem har deres baggrund i den moderne revisionisme og det sovjetrevisionistiske DKP's strategi for et såkaldt 'anti-monopolistisk demokrati'. Disse tre – DKP, KPId og KP – snakker nu igen om at samle sig i et fælles parti. Uanset om en sådan samling bliver til noget eller ej, vil den ikke betyde dannelsen af det stærke revolutionære kommunistiske parti, der er så hårdt brug for i den dan-

ske arbejderklassens kamp, men i stedet være en kilde til nye nederlag.

Arbejderpartiet Kommunisterne fortsætter sin kurs for opbygningen af ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund i Danmark. Det kan kun ske i sammenhæng med og som en del af opbygningen af den kommunistiske verdensbevægelse, som er organiseret i CIPOML – Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer.

APK forbereder afholdelsen af sin 6. kongres sidst på foråret 2015 og inviterer alle interesserede revolutionære kræfter til at deltage i kongresprocessen og sætte sig ind i dens oplæg og debatter, som offentliggøres på KPnet og i et særligt Kongrestema, der løbende opdateres.

For nye fremgange i arbejderklassens og folkets kamp!

Frem mod APK's 6. kongres og et stærkt marxistisk-leninistisk kommunistisk parti!

ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

1. januar 2015

På vej mod APKs
6. kongres

Den internationale situation og de proletariske revolutionæres opgaver

Den kapitalistiske og imperialistiske verden er fanget i sine uløselige modsætninger

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML

Midt i anarkiet i produktionen og vareudvekslingen forekommer en omfattende udvikling af produktivkræfterne og den gigantiske kapitalistiske akkumulation og dens koncentration. Den karakteriseres af privatejendommens ejeres begær efter profit; den bestemmes af sin ujævne udvikling; den karakteriseres af konkurrencen især mellem de imperialistiske monopoler og lande, som fører til intense og hårde strider på alle felter – økonomiske, finansielle, handelsmæssige, politiske, diplomatiske og militære.

Kapitalismens og imperialismens ekspansion kan ikke undslippe de økonomiske kriser, som forekommer med stadig kortere intervaller og stadig større styrke. Økonomiens almindelige tilbagegang kan ikke skjules. Selvom produktivkræfternes udvikling vil nå nye højder, vil det kapitalistiske og imperialistiske system være fanget i sin almene krise. Det manifesteres i de folkemorderiske aggressionskrige; det bygger på superudbytningen af milliarder af arbejdere i alle verdens lande; det er ansvarligt for milliarder af menneskers fattigdom. Det har intet nyt at tilbyde arbejderne og folkene. Det er et råddent system, et system i forfald.

En ny økonomisk krise tegner sig

Den økonomiske krise fra 2008, som begyndte i USA og ramte det store flertal af lande, og som er blevet fastslået som den alvorligste siden Den Store Depression fra 1929, betød massiv ødelæggelse af produktivkræfterne, at mere end ti millioner arbejdere blev kastet ud

i arbejdsløshed, faldende løn, stigende pensionsalder og beskæring af pensionerne, og samtidig staternes brug af offentlige midler til at holde hånden under de store industriforetagender og bankerne, hvilket igen betød, at staterne måtte ty til ny og aggressiv gældsætning. Det var en økonomisk krise, som udviklede sig i den kapitalistiske verdens hjerte, i USA, og som spredte sig til hele verden. Den var et resultat af selve det kapitalistiske systems natur, den påvirkede de store monopoler, men dens mest dramatiske konsekvenser blev lagt på arbejderklassens, folkenes, ungdommens og de afhængige landes skuldre.

Den amerikanske og de vesteuropæiske landes økonomi og økonomien i nogle af de afhængige lande i Asien og Afrika, som blev ramt af krisen i 2008, befinder sig i en genoplivningsproces, men af en spæd, begrænset, langsom og frem for alt partiel karakter, med en fortsat meget høj arbejdsløshed i næsten alle lande. Det globale produktionsniveau har nået et omfang som før krisen, hvilket især skyldes fremgangen i de nye vækstøkonomier.

Presset fra den høje udlandsgæld er en af de alvorligste følger af krisen i 2008 og kan være et af afsættene for en ny økonomisk krise. Ifølge data fra Verdensbanken overstiger den amerikanske gæld dets BNP, som var på 16 billioner dollars i 2013, med 110 pct. Storbritannien har en gæld på fem gange BNP. I Frankrig løber udlandsgælden op i mere end det dobbelte af BNP. I Tyskland er udlandsgælden næsten dobbelt så stor som BNP. Selvom de afhængige landes gæld ikke har nået de samme dimensioner som i 1970'erne, vokser den til stadighed. Faktisk er det kun Kina, som har registreret et BNP, som er væsentlig større end udlandsgælden.

Landenes evne til at betale deres gæld er alvorligt truet. USA måtte søge til-

**På vej mod APKs
6. kongres**

flugt i en politisk foranstaltning, ved at kongressen hævdede den tilladte lånegrænse. Argentina er netop blevet erklæret bankerot af sine kreditorer. Den begyndende fremgang i Grækenlands, Spaniens, Portugals og Ungarns økonomier er et resultat af indsprøjtningen af store kapitalmængder fra banker til høje renter og af kortere varighed, af en ny og større gæld, som gør dem meget sårbare. Italiens økonomi har været i farezonen.

Afsvækkelsen af væksten i den kinesiske økonomi har været tydelig siden 2012, ligesom Indiens vanskeligheder og nedgangen i Tyrkiets og Sydafrikas økonomier har været synlige.

I Latinamerika ser vi en nedgang i den økonomiske vækst. Brasilien er erklæret i teknisk recession, mens Argentina i første kvartal af 2014 havde en vækst på 0,9 pct.

Hvordan udtrykkes denne nye økonomiske krise? Vil finansboblen bryde? Vil den ytre sig som regionale kriser? Vil der være en krise af samme størrelse som i 2008? Det er spørgsmål, som endnu ikke kan besvares fuldt ud.

Den kapitalistiske verdens dårligdomme straffer fortsat arbejderne og folkene. Ifølge ILO – Den Internationale Arbejdsorganisation – er mere end 202 millioner mennesker ramt af absolut arbejdsløshed. Arbejdsløsheden er aller mest tydelig i Spanien og Grækenland, hvor den er på mere end 25 pct., og for ungdommen, indbefattet dem med universitetseksaminer, ligger den på over 50 pct. Sydafrika har en arbejdsløshedsrate på mere end 26 pct.

Fattigdomstillene for 2013 viser, at der er mere end en milliard mennesker, som skal overleve på mindre end en dollar

om dagen; 2,8 milliarder havde indkomster på under to dollars om dagen. 448 millioner børn var undervægtige, mens 30.000 børn under et år dør hver eneste dag af sygdomme, som kan kureres.

I forskellige lande på alle kontinenter er fremvæksten og udviklingen af fascisme blevet åbenlys som udtryk for våbenfabrikanternes interesser og de ultrareaktionære sektorer af de herskende klasser. Den ses som manifestationer af racistiske og fremmedhadiske grupper, som langer ud mod indvandrerne, de nationale mindretal, arbejderne, fagforeningsaktivister og revolutionære. I nogle lande udtrykker disse fascistiske manifestationer sig i den parlamentariske politiske kamp, og de opnår betydelige fremskridt, som gør dem til trusler mod demokrati og frihed. Fascismen er en reaktionær, antikommunistisk, anti-folkelig og anti-demokratisk politik fra en del af det herskende bourgeoisie. I nogle tilfælde finder den udtryk i reaktionære regeringers undertrykkende praksis.

For de proletariske revolutionære er afsløringen og fordømmelsen af og kampen mod fascismens udtryk en uafviselig pligt i processen med at organisere den revolutionære kamp for socialisme.

En immigrationsbølge uden fortilfælde har ramt verden i dag. Millioner af arbejdere fra de afhængige lande, især fra de fattigste ramt af imperialistisk udplyndring, søger at komme til de udviklede kapitalistiske lande med alle midler; de søger jobs og muligheder, de står over for utrolige forhindringer, lange træk, usikre både, som de udfordrer naturkræfterne med, de klatrer gennem afløbsrør og voldsomme floder og forsøger at klatre over de mure, som er opsat for at forhindre deres ankomst. De, som det lykkes for at nå deres bestemmelsessted, bliver underkastet diskrimination, lav løn, de ringeste boligforhold, og er samtidig ofre for reaktionær politik, ræchad og fremmedhad.

Den inter-imperialistiske konkurrencekamp skærpes

USA er stadig den største internationale økonomiske magt, den militære hoved-

magt. Det besidder den førende teknologi på vigtige økonomiske områder, primært med produktionen af skiferolie, som tillader en betragtelig reduktion af energiomkostningerne. På trods af det er USA ved at miste det overherredømme, det har haft på det økonomiske, politiske og militære område; det står nu over for skarpere konkurrence fra andre imperialistiske monopoler og lande. Dets traditionelle allierede, Storbritannien og andre lande i Den Europæiske Union, afviser at blåstemple nogle af dets krigsophidsende handlinger som beslutningen om at bombe Syrien, selvom de under givne omstændigheder er enige om fælles aktioner. De søger åbenlyst at hævde deres interesser, især i Østeuropa, Afrika og Asien, og trænger også ind i Latinamerika.

inter-imperialistiske konkurrencekamp

Inden for Den Europæiske Union er Tysklands bestræbelser på at dominere denne blok tydelige, ligesom Frankrig og Storbritanniens aspirationer herom er det. Styrkelsen af den russiske økonomi og ikke mindst dets store militærmagt med et betydeligt atomarsenal gør Rusland til en stærkere magt, som søger at deltage i en nyopdeling af verden for dets egne interesser skyld. Kinas økonomiske vækst, dets position som verdens næststørste økonomi, gør det til en økonomisk, finansiel og kommerciel rival, som berører alle lande og kontinenter med nedgangen i den amerikanske magt og de øvrige vestlige imperialistlandes ditto. Kina er medlem af klubben af atommagter og har verdens største hær. Indien øger i betydeligt omfang sin vækst og deltager i nyopdelingen, selvom meget af dets økonomi udgøres af direkte investeringer fra de internationale monopoler. Nye lande træder ligeledes ind på den internationale arena på det økonomiske område, såsom Brasilien, Sydafrika, Tyrkiet, Indonesien og Mexico, som søger at blive medlemmer af de magtfuldes klub.

Den unipolære verden eksisterer helt klart ikke længere. Forskellige økono-

misk magter, gamle og nye imperialistmagter, er deltagere i nyopdelingen, og det er foregået siden slutningen af det sidste århundrede. De er alle aktører i en verden, der er opdelt mellem de gamle imperialistiske magter, og forlanger deres plads i den nye internationale situation, og de er parate til at slås for denne position.

De imperialistiske lands rovgriske og krigeriske natur ses med al tydelighed i de militære aktioner, bombardementer, invasioner og udstationeringen af besættelsestropper, hvor deres interesser trues. USA og dets allierede holder fortsat Afghanistan besat, de er til stede i Irak, selvom de officielt har trukket sig ud, de gennemfører militære aktioner i Pakistan, har fortsat tropper i Haiti, de intervenserer for at støtte reaktionen og oligarkerne i Venezuela, og de fortsætter den økonomiske blokade af Cuba. Frankrig invaderer Mali; det intervenserer i Elfenbenskysten og Den Centralafrikanske Republik. Rusland annekterer med magt adskillige republikker og regioner, som var en del af det tidligere USSR's territorium.

I 2014 gennemførte Israel, støttet af USA og EU, en brutal militær aggression mod Palæstina, det gennemførte intense luftbombardementer og gentagne missilbeskydninger i en militær offensiv med tanks og tropper i Gaza-striben, der dræbte mere end 2000 civile, børn og ældre. P.t. råder der våbenstilstand med nogle aftaler, der til en vis grad imødekommer palæstinensiske krav, men de er ikke en endelig løsning for det palæstinensiske folk og en uafhængig og folkestyret fremtid. De israelske zionister har på trods af, at de er afsløret og fordømmes af hele verden som folkemorderiske terrorister, ikke opgivet deres ønske om at eliminere Palæstina som stat og affolke dets territorier for selv at besætte dem.

De inter-imperialistiske modsætninger fremmer den rolle, som spilles af de tidligere økonomiske blokke NAFTA (bestående af USA, Canada og Mexico), FTA mellem USA og EU, Den Europæiske Union, Mercosur, APTA (handelsaftale mellem lande i Asien og Stillehavsregionen), og styrkelsen af

de nye grupper som BRICS, Shanghai-Samarbejdsorganisationen (SCO) og Stillehavsalliancen (Chile, Colombia, Mexico og Peru).

Vi er vidner til en intens konkurrencekamp om både markederne i de imperialistiske lande selv og i de afhængige stater i Asien, Afrika og Latinamerika. Kina er særlig aggressiv med hensyn til at anbringe sine varer i alle lande; det ligger for nærværende på tredjepladsen over lande med de største direkte investeringer i andre lande.

Et andet område af inter-imperialistisk rivalisering udgøres af kapløbet mellem transnationale selskaber og staterne selv om koncessioner til minedrift og olie og om at opkøbe store landbrugsområder. Udviklingen af produktivkræfterne og videnskabelige og tekniske fremskridt kræver store mængder af råvarer, energikilder og fødevarer, som først og fremmest må findes i de afhængige lande.

Den økonomiske, finansielle og kommercielle konfrontation baserer sig på militær afskrækkelse, og ud over trusler er vi vidner til lokale væbnede sammenstød for at vinde og/eller fastholde kontrollen over lande, der er rige på olie og andre naturtilgange, og endvidere for at vinde strategiske områder for kontrollen med hele regioner og/eller for at true, skræmme og afpresse de rivaliserende imperialistmagter, i lande, som stemples som 'terrorister', eller som 'støtter terror'.

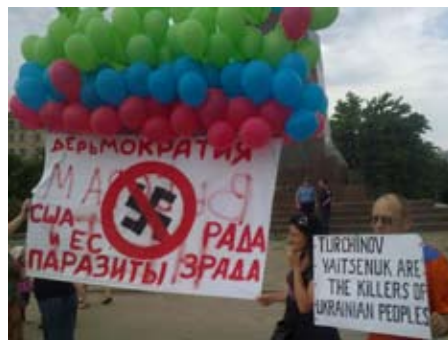
Den påståede kamp mod terror er blevet selve 'grunden', påskuddet for de imperialistiske lande og de reaktionære regeringer til at retfærdiggøre politimetoder til kontrol med deres egen befolkninger og befolkningerne i andre lande, til at diskriminere og undertrykke arabiske indvandrergupper og folk fra andre lande, som de klassificerer som 'terrorister' eller 'økonomiske støtter af terrorisme', revolutionære og forkæmpere for sociale fremskridt.

Der findes forskellige 'lokale' militærkonflikter, hvor forskellige imperialistiske lande intervenserer direkte for deres egne interesser.

I Syrien fortsætter en reaktionær borgerkrig med at udvikle sig mellem på den ene side de mest reaktionære kræf-

ter, der støttes af de amerikanske og vesteuropæiske imperialister og arabiske regeringer, som vil have etableret et marionetregime, som kan fortsætte omringningen af Iran, og på den anden side Assad-regeringen, som er videreførelsen af det anti-folkelige regime, som blev etableret for adskillige årtier siden, og som for øjeblikket støttes militært af Rusland.

Politikken med imperialistisk intervention i Mellemøsten fremprovokerer religiøse konflikter. Et aspekt ved denne situation er væbnede al Qaeda-grupper og radikale islamisters aggression, især Islamisk Stat, som er tiltagende. Disse grupper retter sig mod forskellige nationaliteter og mindretal i regionen, især kurdere, yazidier, de kristne mindretal og alevitterne.

Under disse omstændigheder foregår der en kamp og polarisering mellem imperialisterne og de reaktionære i regionen på den ene side, og kurdernes magt og aktioner på den anden. Den kurdiske nation er en af de ældste i Mellemøsten; den er opdelt på fire lande, og midt i denne konfrontation har den bevæget sig frem mod at cementere sin identitet og placere sig selv som et alternativ for selvbestemmelse på trods af presset fra imperialisterne og deres reaktionære allierede.

Det ramaskrig, som udvikler sig i alle dele af verden mod Islamisk Stats belejring af Kobane (Note 1) kommer til udtryk i et højt solidaritetsniveau, som opmuntrer kurdernes kamp og har tvunget USA og andre imperialistiske lande og forskellige arabiske stater til at danne en koalition imod Islamisk Stat.

Kurdernes demokratiske kantoners modstand mod brutaliteten fra Islamisk

Stat og de reaktionære kræfter i regionen, som støtter den, skaber håb og viser vejen for alle undertrykte folk i Mellemøstens kamp.

Ukraine er skueplads for voldsomme kampe mellem regeringstropper under fascistisk ledelse, som støttes ubetinget af USA og Den Europæiske Union, og 'pro-russiske' dele af befolkningen, som søger russisk annektering, som indbyggerne på Krim gjorde det. De demokratiske, patriotiske og fremskredne dele, som bekæmper fascismen og står for uafhængighed, frihed, demokrati og socialisme, kæmper under meget svære og ulige betingelser. De soldater og civile, som konfronterer hinanden i kamp, er ukrainere, men de ledes på den ene side hovedsageligt af de vestlige imperialisters ekspansionistiske interesser og på den anden side hovedsageligt af Ruslands geopolitiske interesser. Denne konfrontation har ført til, at Rusland er påtvunget økonomiske sanktioner, og til Putin-regeringens trodsige modsvar. Dette er en åben konkurrencekamp om at vise verden, hvem der er hvem: Vestens militære styrke eller Ruslands militærmagt.

Et farligt våbenkapløb genoplives

Ifølge det svenske fredsforskningsinstitut SIPRI er militæruddgifterne tilbage på niveauet under den kolde krig. Data fra 2013 viser, at de globale udgifter til militære formål er vokset til 3,3 millioner dollars i minuttet, 198 millioner dollars i timen, næsten 4.800 millioner dollars om dagen.

USA indtager suverænt førstepladsen med årlige militæruddgifter på 640.000 millioner dollars, efterfulgt af Kina med 188.000 millioner, Rusland med 88.000 millioner dollars, og derpå Saudi-Arabien, Frankrig, Storbritannien, Tyskland og Japan. Bemærk, at både Tyskland og Japan faretruende kaster sig ind i våbenkapløbet og er begyndt at sende tropper til udlandet. Israel og zionismen er USA's enklave og spydspids til at angribe Palæstina og true nationalistiske regeringer i regionen; Israel har en af de største og mest veludstyrte hære i verden.

Generelt har alle lande kastet sig ind i våbenkapløbet og giver næring til krigsindustrien, som er i hænderne på de transnationale selskaber og store statsforetagender.

Spredningen af atomvåben, det store antal imperialistiske militærbaser, der er spredt ud over verden, og processen med fornyelse af de militære arsenaler har bevæget sig ud over afskrækkelsespolitikken, som stormagterne har praktiseret. Det er forberedelser til en potentiel verdensbrand for en nyopdeling af verden.

Rusland og Kina søger at skabe en imperialistisk blok

Den kinesiske økonomis ekspansion på alle kontinenter og forsyningen af både tunge og lette industriprodukter til konkurrencedygtige priser oversvømmer markederne i det store flertal af lande, indbefattet de imperialistiske og udviklede kapitalistiske stater. Kinesisk kapital direkte investeringer til olieudvinding, minedrift og opførelsen af store offentlige arbejder finder i første række sted i de afhængige lande i Asien, Afrika og Latinamerika. Den aggressive diplomatiske politik og skabelsen af handelsmæssige, økonomiske og militære blokke gør Kina til verdens næststørste økonomi, en økonomisk stormagt og en vigtig militærmagt.

Rusland er igen nået op på betydelig økonomisk styrke og udvikler til stadighed sin militære kapacitet, og er i dag verdens næststørste militærmagt. Det er ved at genopbygge sine geopolitiske sfærer og binder adskillige af de tidligere lande i eks-USSR til sine planer. Til trods for dets nuværende vanskeligheder, som skyldes fald i oliepriserne, har det meddelt sin beslutning om at deltage i styringen af verdens skæbne.

Der eksisterer et højt niveau af handelsmæssigt, økonomisk og militært samarbejde mellem Kina og Rusland, som arbejder sammen om forskellige kommercielle og militære initiativer. Det er imidlertid også klart, at der eksisterer alvorlige modsætninger, som skal løses før en eventuel dannelse af en imperialistisk militærblok.

BRICS-landene – en ny pol i den internationale økonomiske og kommercielle konfrontation

Samlingen af Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika for at danne BRICS indledtes for adskillige år siden; den rummer tre milliarder mennesker, 40 pct. af verdens befolkning, og producerer 20 pct. af verdens BNP. I 2014 stod den for 18 pct. af verdensøkonomien.

BRICS-topmødet i Brasilien i 2014 relancerede dette internationale initiativ for at blive en økonomisk, finansiel og handelsblok med sin egen stemme på den internationale scene. Det oprettede BRICS' udviklingsbank og en reservevaluta for internationale transaktioner med henblik på at konkurrere med Verdensbanken og IMF. Den søger at integrere de afhængige lande i Asien, Afrika og Latinamerika i sin sfære.

inter-imperialistiske konkurrencekamp

Ifølge en reformistisk anskuelse, som findes i alle lande, er BRICS en anti-imperialistisk blok, som bør støttes, og som folkene og de 'progressive regeringer' bør støtte sig på. De udgår fra den antagelse, at Rusland og Kina udgør en blok, som vil holde USA tilbage, og at de vil stille op for folkenes interesser, som de angiveligt gjorde i Syrien. De går ud fra, at Brasilien har en progressiv regering og repræsenterer det brasilianske og de latinamerikanske folks interesser. Disse ideer udbredes blandt masserne og skaber en forvirring, som det er op til os proletariske revolutionære at rette op på. Der er heller ingen mangel på godtroende folk, som forkynder, at BRICS er en modvægt mod USA og dets allieredes hegemoni, som kunne danne en international afskrækkelseskraft.

BRICS er en ny økonomisk og handelsmæssig blok, en gruppe af store magter, hvis hovedmål er at styrke sig selv på

bekostning af udplyndring af de afhængige lande og kapitaleksport. Som bevisenhederne i Ukraine viser, rummer BRICS i sig selv store gnidninger og modsætninger. Rusland har ikke fået den fulde opbakning, som det forlanger i sin kamp med USA og Den Europæiske Union. Kina indgår økonomiske aftaler og handelsaftaler med USA og de imperialistiske EU-lande, samtidig med at det konkurrerer med dem. Mellem Kina, Indien og Rusland eksisterer vigtige økonomiske og geopolitiske modsætninger.

Forskellige kulturelle og religiøse konflikter tilspidnes

I Mellemøsten er der i nogle årtier fremstået religiøse grupper og sekter, som vifter med islams banner i opposition mod den vestlige og kristne verden, og som afgør forskellene mellem forskellige islamiske sekter ved hjælp af 'hellig krig'. Disse grupper støttes og finansieres af økonomiske grupper i de arabiske lande og af visse regeringer. Al Qaeda, som blev oprettet, trænet og finansieret af CIA, har spillet en beskidd rolle i at torpedere de arabiske folks progressive nationale kamp og påtvinge terror. For øjeblikket har Islamisk Stat, som oprindeligt var en del af Al Qaeda, besat meget af Syrien og Irak militært og har udråbt et kalifat; den er kraftigt bevæbnet og udfordrer andre islamiske trosretninger og andre religioner ud fra sunni-muslimske positioner og begår alle slags forbrydelser og grusomheder. Islamisk Stats handlinger tjener som påskud for fornyet intervention fra den amerikansk-ledede imperialistiske koalition, som omfatter visse arabiske stater, som vil eliminere dem med den brændte jords politik og bombninger af Irak og Syrien. I Afrika forkynder organisationen Boko Haram islamisk fundamentalisme; den er aktiv i Nigeria og proklamerer dannelsen af en muslimsk stat, dræber civile og kidnapper piger i hundredtal.

I Afrika syd for Sahara udbræder der etniske og religiøse konflikter mellem diverse etniske og religiøse grupper, som bruger våben, de har modtaget fra de imperialistiske lande; mange af disse konflikter oppiskes af den inter-impe-

rialistiske konkurrencekamp om naturressourcer, olie og råstoffet coltan.

De etniske, kulturelle og religiøse følelser, som tjener som redskaber for dannelsen af grupper af fanatikere, opflammet af de imperialistiske lande og de herskende klasser for at aflede folkens kamp for national og social frigørelse.

Arbejderklassens og folkens kamp

Der er intet land i verden, hvor der eksisterer fred og harmoni mellem klasserne; overalt står arbejderklassen i konfrontation med kapitalisternes udbytning og undertrykkelse.

Disse udtryk for arbejderklassens utilfredshed udvikler sig ujævnt. De bevæger sig fra debatstadiet over kamp til forsvar for deres interesser, og hvordan kampen skal vindes, fra sit-down-strejker, strejker i fabrikker, virksomheder og selskaber og generalstrejker, fra gadedemonstrationer, koordinationsinitiativer og faglig kamp, og udarbejdelse af politiske platforme og deltagelse i parlamentariske valgkampe.

Dette års store begivenhed var anført af arbejderne, folket og ungdommen i Burkina Faso, som med massive og modige demonstrationer væltede Campaorés diktatur, som gennem mere end tredive år havde installeret et undertrykkende, reaktionært og pro-imperialistisk regime. I denne proces har Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti, vores broderparti i CIPOML, spillet en enestående rolle i organiseringen og udviklingen af kampen, som byggedes gradvist op og nåede sit klimaks og sejr sidst i oktober. De lokale herskende klasser, de franske og amerikanske imperialister og de væbnede styrker i deres tjeneste handlede for at aflede forløbet af kampen i retning af omgruppering af de imperialistiske og lokale herskere ved hjælp af valg og fornyelse af institutionerne. Arbejderne, folkene, ungdommen og de proletariske revolutionære holder fast i beslutningen om at fortsætte kampen for frigørelsens endemål og går ind i de nye ideologiske og politiske slag med fornyet energi.

I Mexico er der gennemført store demonstrationer af ungdommen, arbejderne og befolkningen, som har vendt sig mod den officielle undertrykkelsesmagt, hæren og politiet, og paramilitære grupper, der har myrdet mange unge og er ansvarlige for 43 lærerstuderendes forsvinden. Disse kampe sætter de borgerlige institutioner under pres; de forvandles til politiske manifestationer, som forlanger regeringens afgang. Vores broderparti Mexicos Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister) opfylder modigt sine forpligtelser, det står sammen med masserne i de kampe, som føres. Brutaliteten i det reaktionære regime i Mexico fordømmes af verdens arbejdere og folk og den demokratiske offentlige mening; den folkelige bevægelse modtager opmuntring og solidaritet fra klassekæmperne og de revolutionære.

inter-imperialistiske konkurrencekamp

Tunesien har genoplivet idealerne fra det arabiske forår, af kampen for frihed, demokrati og social forandring. Arbejderne, folket og ungdommen udvikler nye kampe for at virkeliggøre resultaterne af den folkelige opstand; de kæmper under alle slags forhold og anvender alle kampformer; de tager nye skridt fremad i opbygningen af arbejderne, folkets og ungdommens, af de utilfredses og de forandrings-tørstendes enhed i Folkefronten. Ved de seneste valg nåede Folkefronten vigtige resultater; den fik valgt 15 deputerede, og ved præsidentvalget blev kammerat Hama Hammami nr. tre ud af 27 kandidater, efter hård kamp. I Tunesien føres kampen for social og national frigørelse stadig; vi kommunister råder over en af dens tapreste afdelinger.

De store arbejderdemonstrationer i Spanien, Grækenland, Italien og andre europæiske lande bliver ved med at blusse op og udviser en antikapitalistisk orientering i arbejderbevægelsen. I Sydafrika gennemførte minearbejdere månedlange strejker. I Kina er arbejderne strejker talrige og af stor slagkraft.

De arbejdende klasser og folk kæmper for borgerrettigheder og demokrati, de tager aktivt del i den politiske kamp, de kanaliserer den folkelige opposition mod de reaktionære og købte regeringer. Ungdommen, og ikke mindst gymnasie- og universitetsungdommen, deltager i kampen til forsvar for de offentlige uddannelser, i opposition til de kapitalistiske regeringers antifolkelige foranstaltninger. De udgør en støtte i kampen mod imperialisme, til forsvar for den nationale suverænitet.

Reformisme er intet reelt alternativ til social og national frigørelse

En del af kapitalistklassen, nogle borgerligt-liberale regeringer indbefattet, socialdemokratiet, revisionister og opportuniste udvikler stadigvæk en classesamarbejds politik, forslag til aftaler mellem arbejderne, arbejdsgiverne og regeringerne til at imødegå krisen, for landets vækst og for velfærd.

Denne politik og en sådan praksis har alvorligt skadet de faglige organisationer og arbejderbevægelsen, de har tilladt dem at stive arbejderaristokratiet af og promovere fagbureaukratiet, som holder fagforeningerne i tømme, demobiliserer arbejderne og afleder dem fra deres klasses mål.

I opposition til de store fagforbunds ledelser søger vigtige dele af arbejderne mod alternativer; de danner koordinationsgrupper for at kæmpe for deres rettigheder, de kæmper for demokratiet i fagforeningerne, og i nogle lande tvinger de det faglige bureaukrati til at gennemføre strejker og demonstrationer. I arbejderklassen selv styrkes en følelse af fællesskab og kamp for at imødegå udbytning og undertrykkelse, for at slå for rettigheder og nye fremskridt.

Kampene imod de reaktionære og neoliberale regimer i forskellige lande og kontinenter, som har fundet sted igennem en årrække, har fjernet mange af disse regeringer og ved almindelige valg indsat nogle regeringer, der betegner sig som 'progressive'.

Men disse tilsyneladende alternative re-

geringer har hurtigt afsløret deres klas-senatur; de repræsenterede en anden del af de herskende klasser, de iværksatte en række reformistiske foranstaltninger, især nogle velfærdstiltag, for at bedrage de arbejdendes flertal, for at skabe sig en social basis for politisk støtte og for at fremkalde ideologisk forvirring, som vil tillade dem at opfylde deres formål om at bevare privatejendoms-systemet.

Disse forskellige udtryk for reformisme, som er fremkommet i forskellige lande og kontinenter, i særdeleshed i Latinamerika, er ved at være slidt op; de var ude af stand til at konfrontere de store samfundsmæssige spørgsmål eller tilfredsstille de arbejdende massers basale krav; de smuldrer ganske særlig under arbejderklassens og folkenes øgede bevidsthed

Fortalerne for reformisme som middel til at overvinde uligheder spreder den forestilling, at en afslutning på disse processer vil sende os tilbage til fortiden, til de gamle partiers herredømme. Det er en falsk forudsætning, som forbigår den objektive kendsgerning, at disse regeringer og deres programmer repræsenterer den samme gamle kapitalisme, en kapitalisme, som imidlertid ikke forbliver statisk, som altid udvikler sig, og altid til fordel for de besiddende klasser.

I Venezuela udfolder der sig en særlig proces: De økonomiske og sociale tiltag, som blev gennemført af Hugo Chavez' regering, var altid markant til fordel for de folkelige lag; dens patriotiske holdninger og modstand mod den amerikanske imperialisme var vedholdende; det var den eneste regering, som støttede sig på mobilisering af masserne.

Efter Chavez' død står hans efterfølger over for en aggressiv kampagne for destabilisering og gadekampe, som fremmes af reaktionen med direkte støtte fra USA. Disse aktioner har deres basis i utilfredsheden med mangelen på fødevarer og andre basale nødvendigheder, en inflationsrate på mere end 60 pct., gentagne devalueringer af valutaen og en voksende utryghed, som skyldes voksende kriminalitet.

I Venezuela foregår en hård kamp mellem venstre og højre, mellem dem, der

forsvarer suveræniteten, og dem, der vil sælge ud, mellem revolutionære positioner og reaktion. Det er klart, at der ikke har fundet en revolution sted i Venezuela, på trods af Chavez-støtternes proklamationer herom, og der opbygges ikke socialisme. Men der foregår en patriotisk, demokratisk og revolutionær proces, som er konfronteret med et voldsomt angreb fra reaktionens side.

Denne situation beviser, at reformismen, selv når den indtager radikale positioner, ikke er vejen til revolutionen.

Det er ikke muligt at forudsige udfaldet af denne konfrontation på kortere sigt. Under alle omstændigheder lærer arbejderne, folket og ungdommen i Venezuela at kæmpe under konfrontationer på et højt niveau; de udvikler en forståelse af deres rolle i den sociale omformningsproces. Proletariatets revolutionære parti, Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti, står over for store udfordringer og et stort ansvar.

Tesen om, at der findes både krigeriske og aggressive imperialistiske lande og progressive imperialistiske lande, der bistår folkene, og som de kan stole på i kampen for national frigørelse, er falsk. Det er med sådanne ideer, de 'progressive regeringer' skjuler båndene til en ny afhængighed.

Klassekampen er stadig historiens drivkraft

Den konstante udvikling af produktionsmidlerne som følge af den ekstraordinære udvikling af videnskab og teknologi og inkorporeringen af millioner af mennesker i den industrielle produktion skaber enorme profitter og en stadig mere udtalt koncentration af formuer i de store internationale monopulers og de imperialistiske landes kasser.

Trods nye opfindelser og opdagelser, informationsteknologi, kybernetik, automatisering og robotteknologi er størrelsen af denne akkumulation først og fremmest et resultat af millioner af kvinder og mænds arbejdskraft, som arbejder i fabrikker, som er i drift i hvert eneste land på kloden.

Kapitalens ekspansion og ophobningen og koncentrationen af rigdomme er i

første række en følge af kapitalistklassens tilegnelse af merværdi. Uden en arbejderklasse og uden dens arbejde ville der ikke være nogen rigdomme, og kapitalens verden ville ikke kunne eksistere.

Arbejderklassen i dag står lige i centrum af vores epoke; den er skaberen af værdierne og samfundets grundlæggende kraft, ikke bare på grund af dens rolle i produktionen, men også på grund af dens antal. Mere end nogensinde udgør milliarder af arbejdere klassen af proletarer, det er industriproduktionen, som sætter fart i de økonomiske udvikling.

Den tiltagende samfundsmæssiggørelse af produktionen og koncentrationen af rigdom er det kapitalistiske og imperialistiske systems grundpiller; to grundlæggende klasser i vores historiske epoke står i konfrontation mod hinanden, arbejderne mod kapitalisterne, som har opbygget en verden af udbytning og undertrykkelse af millioner af mennesker i en håndfuld topchefers interesse, en skrigende social fornedrelse og ulighed, et samfund i forfald, en verden, som uigenkaldeligt er på vej mod udslættelse – en situation, som vil negeres af en ny verdens fremkomst, arbejderens verden, socialismen.

Vi marxistisk-leninistiske kommunister vil leve op til vores ansvar

Kommunisternes forpligtelse til at støtte det revolutionære nye i modsætning til det reaktionære gamle, til at fremme de fremskredne positioner, til at kæmpe for arbejderens umiddelbare behov betinger en fortsættelse af kampen for at afsløre de revisionistiske og opportunistiske positioner i arbejderbevægelsen og de folkelige bevægelser.

Vi marxister-leninister er bannerførere for arbejderklassens enhed i hvert eneste land og i international målestok; vi arbejder for opbygningen af en stor front, som vil omfatte arbejderne i by og på land, arbejderklassen og bønderne, de undertrykte folk og nationaliteter, som undertrykkes og diskrimineres i de kapitalistiske stater; en front, som omfatter den arbejdende ungdom, studerende og intellektuelle.

Det er af vital betydning for os at gøre vores politik og handlinger endnu mere egnede til at vinde vigtige dele af ungdommen, som lider under virkningerne af imperialistisk udplyndring og kapitalistisk udbytning, for den økonomiske og politiske kamp. Der kæmpes om ungdommens bevidsthed og potentiale; den ene eller anden fraktion i den herskende klasse drager fordel af det, og enten vil anarkistiske holdninger forføre dem, eller vi kommunister vil vinde dem og inddrage dem i processen for social og national befrielse, i kampen for frigørelse.

Vi marxistisk-leninistiske kommunister har levet op til vores ansvar i vores lande. Vi er med i de forreste rækker i arbejderklassens og ungdommens kamp, vi repræsenterer proletariats interesser og må stræbe efter at give dem retning og vejledning, at uddanne dem igennem de forskellige stadier i processen med akkumulation af revolutionære kræfter.

De proletariske revolutionæres pligt til at kæmpe mod imperialismen og bourgeoisiet, for revolutionen og socialisme, giver os også en forpligtelse til at forholde os til de forskelligartede situationer, den revolutionære kamp udfoldes i, at kæmpe imod fascisme og undertrykkelse, imod demagogi og reformisme. Den forpligter os også til aktivt at engagere os i samfundsproblemerne fra arbejderklassens positioner, til at søge at danne folkefronten, til at deltage aktivt i kampene fra dag til dag uden at tabe det strategiske mål for kampen om magten af syne.

Denne udtalelse er et af hoveddokumenterne vedtaget på CIPOML's årlige verdensmøde, der fandt sted i Tyrkiet i november 2014. Blandt de øvrige hoveddokumenter er et om folkefrontens nødvendighed og en omfattende analyse og retningslinjer for (arbejder)kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse.

Alle dokumenter blev efter grundige diskussioner vedtaget af de 21 deltagende partier, heriblandt Arbejderpartiet Kommunisterne.

Note 1: Kobane er en lille by i et af de demokratiske områder i Rojava i Syrisk Kurdistan.

USA's militærdoktrin: Atomvåben er en del af værktøjskassen

USA har givet atomvåben en helt ny rolle. Fra at være blevet anset for et masseødelæggelsesvåben, der kun kunne udløses fra højeste sted, bliver de nu klassificeret som 'ufarlige for civilbefolkningen' og en konkret mulighed i krigens værktøjskasse.

Der er mange tegn på en skærpet situation og øgede modsætninger mellem de imperialistiske magter på verdensplan. Trods superprofitter og væksten i gruppen af milliardærer er kapitalismen i krise, og imperialisterne kæmper med alle midler om verdens ressourcer, om økonomisk, politisk og militær dominans, og i sidste ende for bevarelsen af kapitalismen som system.

USA/NATO, der udgør den dominerende imperialistiske blok, skærper deres kamp for herredømme i alle kroge af verden. De fører krig i Mellemøsten, opbygger baser i Afrika og Asien, mens de presser Rusland gennem indblanding og magtovertagelse i de tidligere østlande. De udgør en aggressiv blok, som Danmark er blevet gjort til en fuldstændig integreret del af. Vi har ikke længere nogen form for selvstændig eller fredelig rolle i verden.

Der er ingen tvivl om, at faren for konfrontationer og nye krige øges.

Der er udviklet mange nye våbentyper til brug i denne rivalisering. Som f.eks. cyberkrig og droner, men det ultimative og altødelæggende våben er stadig atombomben.

I et indlæg på Global Research advarer geopolitisk analytiker og professor Michel Chossudovsky om, at vi skal være opmærksomme på, at en kommende konfrontation også kan blive udkæmpet med atomvåben – et masseødelæggelsesvåben, der, hvis det anvendes, vil true hele menneskehedens eksistens.

USA's militærdoktrin

Hvor besiddelsen af atomvåben under den kolde krig havde karakter af en

form for midlertidig terrorbalance mellem de imperialistiske supermagter USA og USSR, hvor sidstnævnte i perioden havde forkastet socialismen og udviklet sig til en imperialistisk supermagt, har USA som verdens nuværende dominerende magt indført et helt nyt og yderst farligt syn på brugen af atomvåben.

I perioden efter 2001, hvor USA indledte 'krigen mod terror' og Sovjetunionen var blevet opløst, blev synet på brugen af atomvåben ændret fra at være et våben, der kun kan udløses fra

Militærdoktrin

højeste sted på ordre fra præsidenten, til at være blot et af mange 'redskaber i værktøjskassen'.

Den nye doktrin indbefatter begrebet 'forebyggende atomangreb', der kan sættes ind mod lande som Iran, Nordkorea, Kina og Rusland.

I 2003 på Hiroshima-dagen d. 6. august holdt de førende investorer inden for våbenindustrien, militærets våbenudviklere m.fl. et hemmeligt møde sammen med repræsentanter for den amerikanske regering.

Mødets formål var ikke at diskutere, hvordan en lignende krigskatastrofe som atomangrebet i 1945 kunne undgås. Faktisk det modsatte. Formålet var at planlægge kommende atomangreb og at inddrage den private sektor ikke alene i produktionen af våbnene, men også i selve beslutningsprocessen! En privatisering af statsmagten.

De taktiske atombomber, 'mini nuker', blev i det efterfølgende propagandamateriale betegnet som 'harmløse for civilbefolkningen, fordi de affyres under jorden'. Og beskrevet som en del

af USA's 'fredsbevarende mission'.

De kaldes mini, men har en kraft, der er minimum seks gange så stor som Hiroshima-bomben.

En stor forfalskning og et propagandanummer, som man på lignende vis benyttede sig af i 1945 for at berolige befolkningerne, inden bomberne ramte Hiroshima og Nagasaki.

I nyhedsudsendelserne dengang omtaltes Hiroshima udelukkende som 'en militærbase' ikke en by med en befolkning. Begrundelsen for at kaste bomben var som nu 'at undgå civile tab'.

Men atomvåben vil altid være et masseødelæggelsesvåben, der dræber og destruerer både direkte og gennem den efterfølgende stråling.

Deklassificering af atomvåben

USA's ledelse og militære industri vedtog, at atomvåben nu ikke længere er farlige for civilbefolkningen. En af følgerne blev, at beslutningsretten til at anvende dem flyttes fra højeste sted (USA's præsident) til regionale militære ledelser som f.eks. USA's Stillehavskommando, og atombomben er hermed reelt gjort til en del af konventionel krig. Et af redskaberne i værktøjskassen.

Gennem ren forfalskning bliver atomkrig sat på dagsordenen som såkaldt 'forebyggende middel'.

Våbnene peger mod ikke-atomare stater, men også mod stater med atomvåben som Rusland og Kina. Nationer, der kan svare igen med samme arsenal. Her føler USA sig måske sikre for gengældelse gennem opbygningen af missilskjoldet.

En følelse af sikkerhed, der kun øger risikoen endnu mere for, at atombomben kan udløses.

Som Chossudovsky slutter af med at sige: En atomkonfrontation vil uundgåeligt føre til udbrud af en 3. verdenskrig – en krig, der vil true selve menneskehedens eksistens.

Der er al mulig grund til at stoppe krigsmagerne.

Ruslands ny militærdoktrin: NATO og USA er de største trusler

En ny russisk militærdoktrin udpeger NATO og USA som hovedtrusler og understreger viljen til øget samarbejde med andre lande, indbefattet muligheden af et fælles missilforsvar.

Den russiske præsident Putin har den 26. december underskrevet en opdateret militærdoktrin, der ifølge Russia Today 'afspejler opkomsten af nye trusler mod den nationale sikkerhed'. Den afløser den seneste fra 2010.

Specielt fremhæves NATO's militæropbygning og det amerikanske strategi Prompt Global Strike PGS ('Øjeblikkeligt Globalt Slag'), der sigter på at gennemføre en krig med konventionelle våben hvor som helst i verden inden for en time.

Kernen i den russiske militærstrategi ændres derimod ikke, ifølge RT: "Det russiske militær er fortsat et redskab til forsvar, som landet forpligter sig til kun at benytte som sidste udvej."

Men den ny doktrin ændrer også principperne for brug af atomvåben. Deres primære mål er at afskrække potentielle fjender fra at angribe Rusland, men de kan nu også bruges til 'at beskytte landet mod et militært angreb – enten atomart eller konventionelt – som truer dets eksistens'.

Nye elementer i den russiske militærdoktrin

De ny afsnit i doktrinen giver et rids af den trussel, som Rusland ser i NATO's ekspansion og militære opbygning, og i at NATO-alliancen, som det hedder i dokumentet, påtager sig '*globale funktioner, som gennemføres under krænkelse af international lov*'.

Blandt de vigtigste udenlandske militære trusler opstiller doktrinen '*skabelsen og anbringelsen af globale strategiske antimissil-raketsystemer, som undergraver den etablerede globale sikkerhed og magtbalance med hensyn til atomar slagkraft, anvendelsen af begrebet 'Øjeblikkeligt Slag', intentionen*

om at anbringe våben i rummet, og udstationering af konventionelle strategiske præcisionsvåben'.

Et andet nyt punkt i doktrinen er en præcisering af, at et af det russiske militærs mål er at forsvare nationale interesser i den arktiske region.

Militærdoktrin

Dokumentet peger også på faren for destabilisering af de lande, som grænser op til Rusland, eller af dets allierede, og ser udstationeringen af udenlandske tropper i disse lande som en trussel mod den nationale sikkerhed.

Ikke-militære midler i konflikter

Anvendelsen af politiske kræfter og offentlige bevægelser, der finansieres og styres fra udlandet, og anvendelsen af ikke-militære midler sammen med den militære styrke – herunder befolkningernes protestvilje – udgør et typisk træk ved nutidens militærkonflikter, hedder det i den ny udgave af doktrinen.

Det omfatter brugen af '*politiske, økonomiske, informationsmæssige og andre ikke-militære foranstaltninger sammen med udnyttelsen af den latente vilje til protester i befolkningen, samt specialoperationer*'.

Doktrinen nævner udviklingen af politiske kræfter og offentlige bevægelser

i konflikter, deltagelsen af paramilitære enheder og private militærselskaber i kampoperationer, og anvendelsen af 'prøveballoner og asymmetriske metoder til at ramme'.

På det indre plan fremhæver den ny doktrin truslen om 'aktioner, som sigter mod voldelig ændring af Ruslands forfatningsmæssige orden, destabilisering af det politiske og sociale miljø, desorganisering af statsorganernes og afgørende civile og militære anlægs funktion og af Ruslands kommunikationsmæssige infrastruktur'.

Fælles missilforsvar med andre lande?

Ifølge dokumentet anser Rusland samarbejdet med lande, 'som deler dets bestræbelse for at øge sikkerheden' – især BRICS-landene, OSCE og SCO ('Shanghai Cooperation Organization') og andre – som nøglen til at forhindre militære konflikter.

Det åbner også for muligheden for skabelsen af mekanismer til gensidig fordel på bilateralt og multilateralt plan – indbefattet muligheden af at skabe fælles missilforsvarssystemer, såfremt Rusland deltager på lige fod.

I dokumentet nævnes som traditionelle trusler også 'ekstremisme' og 'terrorisme', spredning af masseødelæggelsesvåben og raketteknologi og udenlandske efterretningstjenesters aktioner.

Dokumentet noterer, at de moderne trusler i stigende omfang bevæger sig fra at være af militær natur til en mere informationsmæssig. Det understreger, at sandsynligheden for, at nogen vil indlede en altomfattende krig mod Rusland, er for nedadgående.

Find Oktober Radio på nettet:

www.spreaker.com/user/7569490

NATO's styrker forlader nu officielt Afghanistan efter 13 års krig og besættelse, der anslås at have kostet mindst 21.000 civile afghanere livet. Pga. modstanden i befolkningen afholdtes deres afskedsceremoni i hemmelighed. Efter årsskiftet vender NATO-styrkerne tilbage med en ny besættelse og fortsat krig mod Taliban gennem Resolute Support Mission, som også Danmark deltager i. Styrken vil være på 12.000 mand med deltagelse fra 14 lande.

En række partier og fredsbevægelser skrev under på nedenstående opråb til folketinget i forbindelse med vedtagelsen af Beslutningsforslag B25 i december 2014.

Stem nej til ny krig i Afghanistan

Danmark skal ikke følge i USA's spor og sende tropper til fortsat krig i Afghanistan

Krigen i Afghanistan skulle egentlig være afsluttet og tropperne ude af landet ved årsskiftet, men NATO-topmødet i juni besluttede at gennemføre planen 'Resolute Support Mission' med det officielle formål at træne, rådgive og hjælpe de afghanske sikkerhedsstyrker.

Den 22. november meddelte USA's præsident Obama, at missionens indhold nu var radikalt ændret. USA vil gå længere end 'rådgivning' for at sikre sine økonomiske og politiske interesser.

Krigen i Afghanistan skal fortsætte, og NATO-tropperne kommer ikke alene til at uddanne de afghanske myndigheder til at holde kontrol i landet, de bliver en aktiv besættelsesmagt, der deltager i militær kamp mod både al-Qaeda og Taliban.

Bombefly og droner vil blive sat ind i kampene.

Beslutningsforslag B25 om at sende et dansk militært bidrag til Afghanistan som en del af NATO-missionen Resolute Support Mission bliver i forslaget kaldt en trænings-, rådgivnings- og støtte mission.

Med Obamas udmelding er det blevet klart, at det handler om en krigsmission, hvor soldater igen skal i kamp i det Afghanistan, som Danmark netop har forladt – derfor opfordres alle Folketingets medlemmer til at nedstemme

dette beslutningsforslag.

Beslutningsforslag B25 var til førstebehandling i Folketinget d. 28. november og anden- og tredjebehandles den 18. december.

Krig vil ikke stoppe terrorgrupper som al-Qaeda eller Islamisk Stat, tværtimod.

Krig dræber civile, smadrer landets produktion og infrastruktur, og krigen selv er terror og danner basis for nye terrorgrupper.

Krig skaber nye flygtningestrømme, og krig koster nye investeringer.

Stem nej til deltagelse i den fortsatte krig i Afghanistan –

træk forslag B25 tilbage.

Danmark skal ikke deltage i krige, hverken i Irak eller Afghanistan.

Se mere på

www.stop-terrorkrigen.dk

Valby og Sydvest mod krig, Aarhus mod Krig og Terror, Kunstnere for Fred, Fredsvagten ved Christiansborg, Stop Terrorkrigen, Nej til krig, Socialistisk Ungdomsfront (SUF), Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea, Kommunistisk Parti, STS International Solidarity, Nazim Hikmet Kulturforening, Den danske afdeling af FIR (Federation Internationale des Résistants – Association Antifasciste), Den Palæstinensiske forening i Danmark, Folkebevægelsen mod Nazisme (FMN), Aktive Modstandsfolk, Danmarks Kommunistiske Parti (DKP), Podemos Danmark, Skifergas Nej Tak København, Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD), Aldrig mere Krig, Arbejderpartiet Kommunisterne (APK), Flydende By, Foreningen Alkali Cykler, African Empowerment Center, Budskab fra græsrodderne, Tid til Fred, "Folkets Lobbyister – en sag om menneskerettigheder", Enhedslisten, "Human Rights March, Kvinder i Dialog Palæstina Israel Danmark", Kvinne for Fred, Göteborg

Sæt freden på dagsordenen

Åben invitation til fredskonference i København

Lørdag den 7. februar
kl. 11 - 16
Folkets Hus,
Stengade 50, 1. sal,
Kbh. N.

Til:

Fredsgrupper – sociale velfærdsgrupper – klima- og miljøgrupper – flygtninge- og asylgrupper – solidaritetsgrupper – faglige grupper – antiracistiske & antifascister – menneskerettighedsgrupper – hjælpeorganisationer – grupper mod den tiltagende overvågning – politiske partier og grupperinger og alle jer, der ønsker verdensfred og et globalt samfund i solidaritet

Lad os sammen sætte freden på dagsordenen

Deltag på konferencen den 7. februar i København, og vær med til at beslutte form og indhold af en fælles manifestation 6. april 2015

med venlig hilsen

Gerd Berlev / Jette Salling / Heine Holger / Lizette Lassen

TID TIL FRED – aktiv mod krig

Det er tiden, hvor vi må stå sammen og vende os mod et Danmark og en verden i krig.

Tryghed og fred er menneskers fælles forhåbninger.

Der er brug for fred, så der bliver plads til de vigtige opgaver, der skal løses: fordeling af samfundenes ressourcer, så ingen lider nød, og udvikling af føde- og energikilder i balance med naturen, så livet på jorden ikke trues.

Der er brug for fred, så flygtningestrømme, tortur og samfundsødelæggelser kan standses.

Der er brug for et klart modsvar til

fascisme, nazisme og racisme.

Der er brug for viden og oplysning, der baseres på facts og ikke styres af nyhedsmediernes salgstal.

Der er brug for at tage vores suverænitæt tilbage. Vi skal ikke, som sidende statsminister og forsvarsminister mener, være et kerneland i EU og NATO.

Militariseringen af vores samfund og krigens ”nye” våben – overvågning, cyberangreb, HEC-enheder, der målretter sig mod politiske oprørere internt i landene – er dybt bekymrende.

Vi indkalder derfor nu alle organisationer og enkeltpersoner, der arbejder med disse emner, til konference.

”SÆT FRED PÅ DAGSORDENEN”

Formålet med konferencen er at planlægge en fælles manifestation mandag den 6. april, 2. påskedag.

Demonstrationen skal være formet som samling omkring nogle fælles krav:

Stop militariseringen af Danmark, stop krigsdeltagelsen, stop indkøb af jagerfly – og derunder alle organisationers særlige budskaber.

Indholdet af konferencen:

- Kort præsentation af gruppen TID TIL FRED – aktiv mod krig.
- Indledende tale om militariseringen af Danmark.
- Præsentation af demonstration i påsken.
- Præsentation af de deltagende personer og organisationer og deres relation til manifestationen.
- Idéudvikling i grupper.
- Referat fra grupperne, fælles diskussion og beslutning.
- Sammensætning af forberedelsesgruppen.
- Andre ideer, perspektiver og visioner om en fremtidig fredsbevægelse.

TID TIL FRED – aktiv mod krig

Praktisk info: Medbring noget spiseligt til fælles frokost (der vil være brød, kaffe og te).

Tilmelding ikke nødvendig, men ønskværdig til følgende mail:

aktiv@tidtilfred.nu

Er dine samarbejdspartnere inviteret? Ellers vær sød at gøre det, så vi kan få samlet flest muligt.

Se mere på Facebook: TID TIL FRED – aktiv mod krig

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82
Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

'Normalisering af forbindelserne' mellem USA og Cuba

I halvandet år er der tilsyneladende foregået skjulte diplomatiske forhandlinger mellem USA og Cuba om normalisering af forbindelserne mellem de to lande efter 50 års amerikansk politik for at isolere og stigmatisere den første nation på de amerikanske kontinenter, der søgte en anden vej og et andet system end USA's.

Begivenheden blev i den amerikansk-dominerede presse kaldt 'historisk'. De øverste ledere i de to lande talte samtidig i TV til deres nationer. Som en del af aftalen udveksledes en amerikansk spion, der var fængslet i Cuba, med tre af 'The Cuban Five', som har siddet indespærret i amerikanske fængsler i årevis.

Obama meddelte, at dette skifte var et opgør med 50 års fejlslagen politik. Og mange af Cubas venner har været hurtigt ude med udmeldinger om, at det var et resultat af det internationale pres mod USA og ikke mindst 'venstrebolgen' i Latinamerika.

Det er en tilsløring.

Da Raul Castro med blåstempling fra sin bror Fidel indledte den kapitalisti-

ske reformproces i Cuba, skrev vi:

"Det er ikke noget tilfælde, at Fidel for år tilbage afslørede sig som en varm tilhænger af 'den nordiske velfærdsmode'. For den model, Fidel og Cuba antog, var den post-stalinske revisionistiske model, som ikke var socialisme, men en opsvulmet, bureaukratisk statsmonopolistisk hybrid for overgang til markedskapitalisme.

Nu skal Cuba stille og roligt – 'fredeligt' – integreres fuldt ud i den kapitalistiske verdensøkonomi. Det ser ud, som om det er kommet til en forståelse mellem USA og Cuba. Tænketanken Council on Foreign Relations spillede en stor rolle i det såkaldte pingpong-diplomati, da Mao Zedong levede. 'Succesen' ser ud til at blive gentaget."

Det er præcis det, der sker – en 'fredelig' genintegration af et økonomisk hårdt presset Cuba i den amerikanske imperialismes direkte indflydelsessfære. EU har allerede længe haft foden indenfor i form af en lang række joint ventures og en stærkt øget samhandel. De amerikanske multinationale koncerner vil nu have deres del.

Den tidligere amerikanske vicefinansminister og skarpe kritiker af de amerikanske regeringer Paul Craig Roberts siger det ligeud:

"Normaliseringen af relationerne med Cuba er ikke resultatet af et diplomatisk gennembrud eller et holdningsskifte i Washington. Normaliseringen er et resultat af, at amerikanske virksomheder søger profitmuligheder i Cuba, som f.eks. udviklingen af bredbånds-internetmarkedet.

Der er ingen grund til at tro, at den cubanske regering ikke ved hvad den gør, og ikke kender de mulige konsekvenser. Den korte udlægning er, at 'den cubanske model' er droppet.

'Systemskiftet' – om ikke regime-skiftet – er en realitet for længst.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 1 - 2015

TEMA: KRIG, HETZ OG
TERROR

Ingen enhed med reaktion s. 2

Terror rammer Paris s. 3

Terror, nej! Terrorkrig, nej! s. 4

Nytår: Mors faste hånd s. 7

Overvågning af ansatte s. 8

Retsundtagelse

Nej og ja står lige s. 10

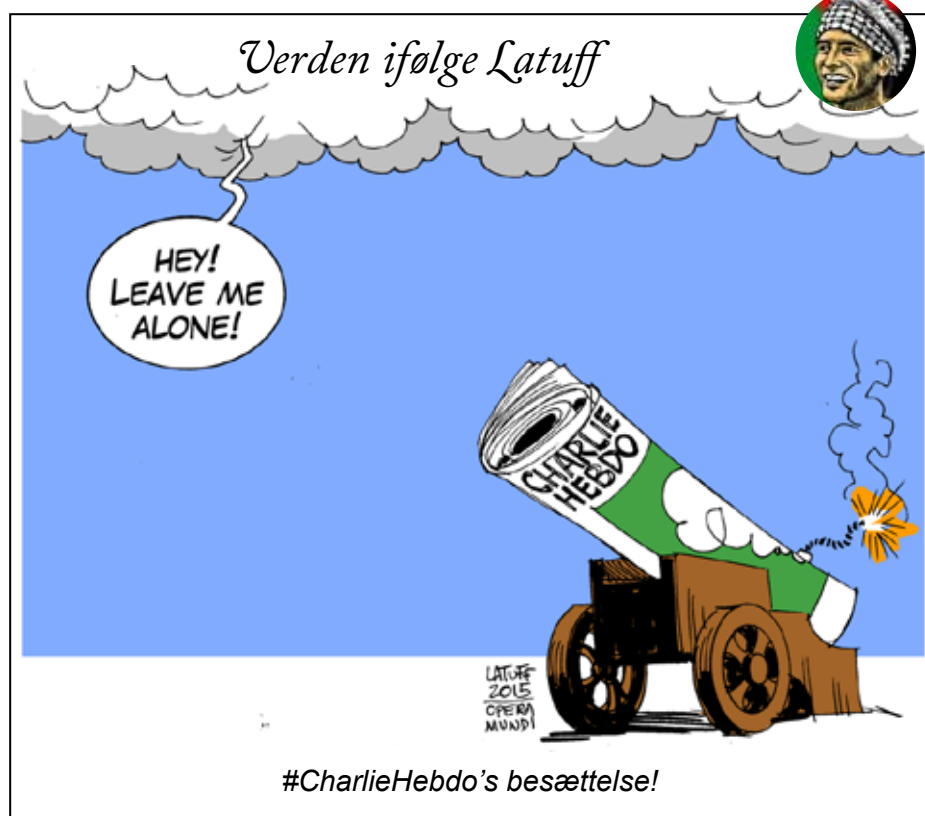
Politi kræver arbejdsro s. 11

APKs Nytårshilsen s. 12

CIPOML om den internationale
situation s. 14

Ny militærdoktrin s. 20

Freden på dagsordenen s. 23

#CharlieHebdo's besættelse!